

PHẠM CAO CỬNG

HÀM RĂNG MÀI NHỌN

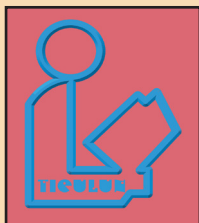
EDITIONS

KHUÊ VĂN

41, Rue des Charbons - HANOI

HÀM RĂNG MÀI NHỌN

PHẠM CAO CỬNG

MỤC LỤC

I - Những Cái Lệnh Bất Ngờ !	5
II - Và Một Vụ Án-Mạng Cũng Bất Ngờ	18
III - Viên Thanh-Tra Lỗ-Son, Lần Đầu Tiên, Trả Thù Được Huỳnh-Kỳ	31
IV - ... Và Cũng Lần Đầu Tiên Cậu Tám Huỳnh-Kỳ Đã Phải Tức Giận Vì Có Kẻ Phản Bội	39
V - Một Tấm Lòng Tin-Tưởng Không Bờ Trong Bốn Bức Tường Giam	55
VI - Lỗ-Son Bắt Đầu Lo Lắng Khi Thấy Kẻ Thù Đúng Hẹn Quá !	64
VII - Một Cốc Nước Lạnh Không Độc Lắm Nhưng Đủ Giết Người	82
VIII - Một Người Nói Truyện Với... Bóng	90
IX - ... Và Cái Bóng Ấy Đã Nói Thêm Nhiều Truyện Bất Ngờ !	100
X - Một Người Không Đến Nỗi Sai Hẹn Quá !	122

I - Những Cái Lệnh Bất Ngờ !

Mới vừa thu, nhưng trời hôm nay bỗng hơi lạnh-lạnh. Có lẽ một phần là vì suốt từ đêm qua, trời mưa rả-rích cho đến suốt ngày hôm nay không một lúc nào tạnh hẳn.

Chính bởi vậy mà đường phố mới vào khoảng tám giờ tối đã thấy vắng người. Các cửa hiệu đã nhiều nhà đóng cửa, chắc ai ai cũng nghĩ : «Đèn phố thấp lỏi phòng thủ tối mò-mò thế này lại mưa ẩm ướt, còn có ai phải vạ đi chơi khuya hoặc đi sắm sửa gì nữa !».

Nhưng tại các hàng rượu thì lại trái hẳn. Quang-cảnh mấy hiệu đều tấp-nập khác hẳn ngày thường.

Những đêm đột nhiên trời lạnh như vậy, hiệu ăn bao giờ cũng đông khách hơn hẳn ngày thường. Và nhiều khi khách ăn đã vào rồi lại phải ra không vì chật hết mặt bàn.

Một người khách vừa dừng bước trước hiệu ăn suýt nữa thì cũng phải chịu chung cái số phận ấy. Hẳn chắc hăm bốn, hăm năm, ăn vận ra vẻ một người thợ máy với bộ quần áo vải xanh đầy vết dầu. Mới dừng bước, hẳn cởi chiếc áo đi mưa khoác ngoài ra, rũ mạnh cho rụng hết những giọt nước đọng, rồi mới bước vào hàng.

Nhưng một tên bồi bàn đã nhanh nhẩu nói :

- Thưa ông, hết mất bàn rồi ạ !

Khách ngạc nhiên nhìn quanh, thấy đồng hồ trên tường mới chỉ tám giờ mười lăm thì hỏi lại :

- Anh Sáu dẫn tôi lại đây trước tám rưỡi, chắc anh ấy chưa tại ?

Tên bồi bàn vội nói :

- À, ra ông là bạn khách của ông Sáu, xin mời ông lên gác. Ông Sáu có hẹn giữ bàn trước, nên chúng tôi đã bày sẵn-sàng rồi.

Khách sẽ gật đầu, rồi đi rẽ về phía cầu thang chậm-chạp bước lên, không thèm vịn chiếc tay thang bóng nhoáng như mỡ nữa.

Lên đến cầu thang một cái liếc nhanh, khách đã nhìn khắp lượt những người đang ăn uống ồn ào trong căn phòng hẹp. Rồi không để ý đến ai nữa, khách đi về phía cuối phòng, đến chỗ có chiếc bàn giải khăn cẩn thận mà bên trên đã bày sẵn sàng đĩa bát cùng những đồ gia-vị.

- Bàn của ông Sáu giữ trước đây, phải không em ?

7 | Hàm Răng Mài Nhon

Thấy thằng bé đương lúi-húi đọc giấy bản thừa vâng, khách mới ngồi xuống, rồi móc túi lấy ra một gói thuốc lá. Thằng bé ngạc nhiên hết sức vì nó đã nhận ra gói thuốc ấy là thứ hảo-hạng chẳng những đắt tiền mà lại hiếm nữa dù muốn mua bằng bất cứ một giá nào cũng chưa chắc đã tìm đâu thấy. Thật là một sự trái ngược vì dù là bạn của ông Sáu chẳng nữa, khách với bộ quần áo xanh thợt ấy cũng chẳng phải là hạng người trong thời này được dùng thứ thuốc lá quý kia.

Như đoán biết ý nghĩ của thằng bé, khách mỉm cười rồi sau khi châm song điếu thuốc của mình, rút ra một điếu khác, ném về phía thằng bé, miệng bảo :

- Này, hút một điếu cho vui !

Thằng bé vội vàng giơ cả hai tay đỡ lấy điếu thuốc. Nó mân mê chán rồi lại đưa lên mũi ngửi, sau cùng, chẳng biết nghĩ thế nào, không hút ngay mà lại mang cái lên mang tai, miệng lẩm bẩm :

- Để chốc nữa cho các cậu lác mắt !

Rồi thằng bé đưa một tập giấy lau lại, để lên bàn, trước mặt khách, và rút rẻ hỏi :

- Thưa, các ông ấy chưa đến ?

Khách mỉm cười, lắc đầu :

- Anh Sáu hẹn tám rưỡi, chắc họ cũng đến bây giờ !

Khách nói có lẽ đúng vì phía cầu thang, có tiếng nhiều người rộn rịp bước lên... Một lát sau, một chiếc đầu trục tếch đã ló lên tiếp theo là tiếng reo vui vẻ :

- À, bác Thạch đây rồi ! Có thể chứ, không khách sáo như vậy mới là anh em chứ ?

Người mới lên tuổi vào khoảng ba mươi nhưng to béo làm sao. Hắn mặc độc có một chiếc áo lụa, vậy mà cứ nhìn hắn, dầu là trong một đêm mát lạnh như đêm nay, người ta cũng đã có một cảm tưởng nóng nảy bức bối thế nào rồi !

Tay hắn lại cầm một chiếc ba-toong, cũng mập-mạp, to chắc như người hắn ! Cúi xuống phía dưới, hắn giục :

- Các tướng lên đi thôi chứ ? Ăn xong rồi còn xuống xóm, kéo rồi mà muộn quá.

Người khách đến trước chỉ nhìn mà mỉm cười, chẳng buồn đứng dậy nữa.

Hai người lên sau, đều vận âu phục, có vẻ trái chuột lắm. Nhưng mở miệng, người khách đến trước, để lộ ra mấy chiếc răng cửa đỏ vàng. Họ đã cho ta biết ngay

9 | Hàm Răng Mài Nhon

đó chẳng phải là hạng dân thầy, làm ở công hay tư sở, hay là hạng con nhà giàu có, ăn ngày hai bữa, chỉ có một việc diện và chơi ! Những chiếc răng vàng lộ liễu ấy đã làm cho ta đoán được ngay, họ là những dân «tạ» thường vẫn sống quanh các sông bạc hay là bên cạnh những bọn gái giang hồ.

Một vài bọn khách ăn, ngồi ở góc bàn phía trước như đã nhận ra người to béo, chọc đầu. Họ bấm nhau nhỏ nhỏ nói :

- Sáu đây !

- Chẳng biết đã phát tài gì mà hần đi khao quân thế ?

Phải, Sáu thì dù là những người lương-thiện cũng ít ai không biết hần, làm mưa, làm gió trong túi dân anh chị ở chốn đế đô đã hơn một năm nay, sau khi hạ được. Sáu hiện nay đã là một bậc đàn anh, cứ việc ngồi ung dung mà thu những cống phẩm của những dân chạy, dù lớn hay bé, ở các chợ hay ở các phố đông ! Cứ mỗi buổi chiều, người ta thường gặp Sáu dắt chiếc ba-toong đại. Hần chỉ đi chơi thế mà thôi, nhưng chỉ thế cũng đủ làm cho bọn đàn em biết rằng trên họ còn có một người cai-quản. Mà hai người vận âu phục sang trọng răng vàng kia, lẽ tất nhiên phải là hai đàn em của hần, vì những cử chỉ của họ đều đã tỏ rõ thái độ sợ sệt, kính trọng Sáu

vô cùng.

Nhưng còn chàng thanh-niên vận quần áo thợ kia ? Hấn vẫn ngồi yên tại chỗ, ung dung sẽ gặt đầu chào hai người âu phục cũng như đã đáp lễ Sáu một cách sơ sài. Sáu lúc này đã đưa chiếc ba toong cho thằng bé cất đi. Hấn ngồi xuống ghế, rồi chỉ tay vào chàng thanh niên áo xanh thợ, mà bảo hai người rằng vàng rằng :

- Đây là ông Thạch mà tôi vẫn nói chuyện với các chú rằng có những thủ đoạn ghê người.

Tiếp đó, Sáu lại chỉ dẫn từng người âu phục mà gọi tên ra như ta trình diện hai thằng em bé với ông giáo giấy tư mới đến :

- Đây là thằng Còm, đây là thằng Xã Bệu. Chúng nó còn dại cả, chưa biết gì !

Thạch chỉ mỉm cười, chẳng buồn nói một lời khiêm-tôn. Chàng đã làm cho Còm và Xã Bệu phải ngạc nhiên hết-sức có lẽ là vì dáng điệu tuy kiêu-kỳ nhưng hiền-hậu của chàng chẳng hợp với những lời ca-dụng hàng ngày của anh Sáu vẫn nói với họ. Cả hai, trước khi đến đây đều yên chí rằng một người có cái thủ đoạn như Thạch ít nhất cũng phải có một bộ mặt gân guốc, điểm-thêm một vài chiếc sẹo, dấu vết của những trận thủ-

giao. - Nhưng không, trái lại, người mà anh Sáu vẫn ca-tụng kia hiện đương ngồi trước mặt họ chỉ là một chàng thanh-niên lạnh lẽ, thông-minh, có thể gọi là đẹp trai một cách nhu-mì nữa. Sáu trịnh trọng rót rượu ra cốc rồi lễ phép nói rằng :

- Bác Thạch ạ, tôi với bác tuy giao-thiện nhưng ngôn thâm. Đã hơn một năm nay, tôi vẫn thường nghe kể lại những cách hành-động ghê gớm của đảng bác, những ao-ước được biết rõ thêm một chút nữa nhưng không thể nào dò biết được. Nhưng vì sự tình cờ, tôi được biết bác là một người thân nhất của ông Tám nên trong lòng vừa kính phục, vừa mừng rỡ vô cùng...

Ngừng lại một phút như để nghĩ ngợi, Sáu lại tiếp :

- Có nói ra thì bác cũng chẳng thêm cười ! Mọi cách làm việc của anh em chúng tôi nhỏ mọn lắm, so với công việc của các bác thì chẳng khác gì một vục một trời. Chính vì thế mà tôi chỉ ao ước có một điều là được bác giới-thiệu cho được gặp ông Tám, để ông rộng-lượng cho nhập vào đảng chứ không cứ bông-lông mãi thế này thì chẳng đâu vào đâu cả ! Thạch có vẻ suy-nghĩ. Một lát, chàng mới nói :

- Việc bác cậy nhờ, tôi đã gặp anh Tám và nói rồi. Nhưng tôi chưa thấy anh nói sao cả. Và theo lệ thường,

tôi cũng không giám hỏi thêm nữa...

Sáu mừng rỡ nói :

- Nếu vậy thì hay biết chừng nào, kể ra thì tôi chỉ mong ông Tám cho gặp, hầu chuyện một lần cũng đã đủ sung sướng cả một đời rồi, dù ông không ứng cho vào đảng.

Chỉ Còm và Xã Bệu, Sáu tiếp :

- Cả hai chú nó đây nữa ! Hai chú van nài tôi mãi, nói rằng chỉ xin giới thiệu cho được gặp mặt ông thôi, dù có chết cũng lấy làm cam tâm !

Thạch mỉm cười :

- Tôi thì có là... cái quái gì ! Mọi việc đều như thiên lôi, chỉ đâu đánh đấy thôi ! May nhờ phúc-tổ, cũng chưa bị vấp vấp lần nào !

Sáu vui-vẻ dục mọi người ăn uống, bỗng chợt nhớ, hỏi :

- Tôi hỏi thế này bác chớ cho là tò-mò nhé, có người đồn ông Tám rất ít khi đi đâu, ông thường vẫn chỉ ở nguyên một chỗ thôi, mà sai phái công việc, phải không bác ? Mà như thế thì mỗi bận các bác lại phải đến tìm ông để nhận mệnh lệnh ư ?

Thạch lắc đầu :

- Như các bác tôi mới giám nói là người có thể tin cây một đôi điều, chứ mệnh-lệnh của đảng nghiêm lắm. Anh Tám hành động lạ lùng bí mật lắm, chẳng ai biết thế nào mà nói đích được. Có nhiều khi, anh ở liền một chỗ hàng tháng mà chỗ ấy thì có đến thánh cũng không thể biết được, nhưng cũng có khi ở ngoài đường suốt ngày. Những mệnh-lệnh sai-phái cũng không nhất định. Là người thân-tín thì chính có khi anh tìm đến mà dặn dò, có khi thì do giấy tờ đưa lại. Còn các anh em khác thì do một người đứng đầu phân chia công việc đi...

Thạch đương nói bỗng im bật hẳn lại, vì đột nhiên thấy có người ở phía sau đặt khế bàn tay lên vai mình. Thạch sợ hãi quá, mặt không còn lấy một giọt máu. Chàng len-lét nhìn lại và hầu như yên chí rằng người đứng sau mình là anh Tám có tài đoán được mọi việc cũng như lúc này đã đoán được rằng Thạch sẽ nói lộ công việc đảng cho người ngoài biết !

Nhưng không, Thạch nhận được người đứng sau đó là một ông già. Thạch vừa toan cự ông già kỳ quặc sỗ sàng thì ông già đã bảo :

- Thạch đừng nói gì cả. Anh Tám dặn tôi đến đây đã lâu, dặn tới đúng 9 giờ thì đưa cho anh bức thư này !

Thạch đỡ lấy chiếc phong bì nhỏ run run sẽ đọc. Sắc mặt chàng hồi lại dần dần, sau cùng thì vui vẻ vỗ vai Sáu mà nói rằng :

- Tôi có lời mừng anh ! Anh Tám có dặn anh hãy đi cùng... Ông này, khi ăn uống xong để gặp anh Tám. Như thế tức là anh đã ứng thuận lời yêu cầu của rồi...

Rồi Thạch lại quay lại hỏi ông già rằng :

- Có lẽ... Ông đã gặp anh Tám từ buổi chiều ?

Ông già mỉm cười :

- Tôi với anh tuy chưa gặp nhau lần nào, nhưng vẫn nghe nói anh được anh Tám tin-cẩn lắm. Vậy anh cứ gọi tôi là anh Tổng...

Thạch cũng cười bảo :

- Anh cứ nói tôi được tin cẩn lắm, mà trong đảng ngay như anh tôi cũng chưa được biết hay gặp mặt lần nào hết !

Tổng lắc đầu :

- Nhưng còn hơn tôi, anh còn gặp anh Tám nhiều lần mà tôi thì chưa gặp lần nào hết !...

15 | Hàm Răng Mài Nhọn

Thạch ngạc nhiên, hỏi lại :

- Thế bức thư này...

Tổng gật đầu :

- Bức thư này là do một thằng bé con mắt ti hí.

Thạch gật đầu :

- Chắc là thằng cu li...

Tổng nói tiếp :

- Thằng bé đến giao cho tôi bức thư này lúc tôi còn đương mãi vờ làm ông thầy xem bói ngồi dò-sét một nhà ở một phố... Gớm thằng bé làm cho tôi sợ toát mồ-hôi, tưởng là lính kín ! Nó đột nhiên ghé vào tai tôi mà bảo :

Cụ hãy đưa bức thư này lại đăng hiệu ăn cho anh Thạch. Cụ cứ đi ngay đi, nếu bọn anh Thạch chưa lại thì cụ cứ ngồi đợi và ăn thả cửa... Đây anh Tám có bảo cho cụ hai đồng bạc và chiếc phong bì. Tôi vừa toan hỏi nữa, nhưng thằng nhãi đã vụt chạy biến đâu mất, có tài thánh cũng không thể theo kịp nó lúc bấy giờ !

Và Tổng chép miệng kết luận :

- Thực ở đời, tôi chỉ thấy một mình anh Tám là có những cái lệnh bất ngờ như thế ! Và đã nhiều lần tôi bị luống cuống vì những cái lệnh bất ngờ như thế nhưng được cái, nhờ giới, hầu hết những việc anh sai khiến đều làm được cả !

Sáu sực nhớ hỏi lại :

- Thế nhưng trong thư hẳn ông Tám có dặn chúng ta đến tìm ông ở đâu ?

Tổng lắc đầu :

- Thằng bé con thì không dặn tôi gì cả.

Thạch cũng nói :

- Trong thư thì chỉ bảo anh Sáu đi với anh Tổng !

Tổng gãi tai suy-nghĩ một lát rồi bảo :

- Nếu thế thì bây giờ ông Sáu hãy cứ đi cùng tôi về hàng đã.

Thạch cản lại, nói :

- Các anh không việc gì mà vội : anh Tám có dặn cứ ăn uống song xuôi rồi hãy đi tìm anh, vậy chắc có đến chỗ hẹn thì cũng muộn muộn, anh mới lại được.

17 | Hàm Răng Mài Nhọn

Và Thạch đứng dậy ra rửa mặt. Chàng còn quay lại nói tiếp :

- Tôi thì phải đi ngay vì có việc gấp ! Kê cũng hơi tiếc.

Sáu rót thêm rượu ra các chén rồi bảo mọi người rằng:

- Tôi thì nóng ruột được gặp ông Tám lắm rồi, nhưng vội cũng không được ích gì thì hãy ngồi ăn đã ! Nào, các anh em hãy uống rượu mừng cho tôi được ông Tám thân nhận nào !

Và Tổng cũng cười tiếp :

- Và mừng cả cho tôi luôn thể vì tôi đã được thân nhận đến bốn tháng nay rồi mà bây giờ mới sắp được ông Tám cho gặp mặt.

Còn và Xã Bệu từ lúc nãy không nói gì cả nhưng trông mặt thì có vẻ buồn buồn... Sáu thương hại bảo :

- Thôi, các chú cứ yên tâm, ta được ông Tám thân nhận ít lâu thì rồi thế nào cũng đề cử giới thiệu hai chú !

II - Và Một Vụ Án-Mạng Cũng Bất Ngờ

Thạch ra khỏi hiệu ăn, đi đến đầu phố lại đứng dừng ở chỗ có cột đèn. Chàng giở giấy ra đọc, trong chỉ có mấy câu vắn tắt :

«Thạch hãy ra vườn hoa. Ở đó, đã có hai người bạn đợi. Họ đã được ta dặn bảo công việc. Thạch hãy cùng họ làm việc cho khéo léo và về cho sớm, trước một giờ đêm. Ta sẽ đợi Thạch ở chỗ mọi khi vắn đợi.

«Huỳnh-Kỳ»

Chàng đoán chắc hẳn cũng khá quan trọng, vì công việc đêm nay thế cho nên mới phải cần tới ba người đi như vậy. Thạch vừa đi vừa đoán xem hai người mà anh Tám Huỳnh-Kỳ định cho đi với mình là ai, nhưng không thể được vì người trong bọn thì nhiều, ấy là chưa kể những người chưa gặp bao giờ như Tổng mà anh Tám lại quen lẹ không hay sai ai đi làm việc đối với Thạch mấy bận liền...

Một lát sau, Thạch đã tới, chàng cố nhìn xem có ai có bóng dáng quen ở đây hay không. Nhưng chàng chỉ thấy có mấy người đàn bà và một bọn trẻ nhỏ đương đứng chơi mà thôi. Chàng lại đoán có lẽ hai người bạn đã ngồi sẵn ở chỗ chờ rồi !

19 | Hàm Răng Mài Nhọn

Thạch rẽ vào đền. Chàng rảo bước đi khỏi cầu và ngạc nhiên hết sức khi thấy không có một ai đương đợi mình cả. Lưỡng-lự, Thạch quay ra, nhưng khi vừa qua khỏi cầu bỗng nghe thấy tiếng gọi :

- Anh Thạch có lẽ đợi «mèo» nào hửn !

Thạch nhận ra tiếng người quen nhưng trong bóng tối vẫn chưa nhận được người đứng gọi mình ở chỗ nào. Tiếng người lại tiếp :

- Ô kìa, thế mà mắt con trai đây ! Anh hãy bước về phía bên trái, cạnh bờ hồ kia mà.

Lúc này Thạch mới biết người vừa nói đó đương ngồi câu cá ở ven hồ. Cách đó không xa lại còn một người nữa cũng đương lúi húi mắc lưỡi câu. Thạch bước lại gần, người kia đứng dậy vui vẻ trách :

- Anh làm chúng tôi đợi đây dễ đến nửa giờ rồi.

Thạch nhận ra đó chính là Mươi Bửu, hẩn tính nết vẫn lỗ mãng, nóng nảy, nhưng được cái có sức lực khỏe mạnh hơn người kéo lại. Thạch bắt tay Bửu rồi hỏi :

- Còn người nữa đâu ?

Bửu chỉ tay vào người đương lúi húi mắc mồi câu mà bảo rằng :

- Đây, bố ấy kia, lúc nãy thì kêu nóng ruột mà bây giờ thì lại đà đặn như thế đấy !

Người ấy nghe tiếng đã chạy lại. Hắn chỉ vào khoảng 16, 17 tuổi, mặc bộ quần áo tây màu hồng nhạt. Thạch nhận ra đó là Lễ, một tay lanh lợi trong đảng, tuy hãy còn ít tuổi. Lễ chào Thạch rồi bảo :

- Không biết ai sốt ruột, từ lúc nãy cứ chép miệng hoài...

Quay lại mách Thạch, Lễ tiếp :

- Lúc nãy anh Bửu oán anh thực hết lời : anh ấy chốc chốc lại xem giờ mà bảo em rằng : Bố Thạch đến bây giờ vẫn chưa lại thì bao giờ mới đi ? Mình còn định đợi bố ấy để vào hiệu phở chén đã vì hôm nay phải thức khuya, mà thức đói thì Mười này không sao chịu được !

Thạch cười :

- À, ông Mười oán mình vì thế đấy ! Sao ông không cứ việc sang hiệu mà ăn đi !

Mười Bửu lè lưỡi đáp :

- Thôi, con chịu thôi ạ ! Cứ sang đây mà ăn, cái thằng nhãi Lễ này ở đây, mãi ngấm bóng hồng, bóng xanh, đi ở bên đường lại không trông thấy bố, hôm nay mà lỡ

việc thì liệu có còn được sống với anh Tám không ?

Thạch gật đầu :

- Đã biết thế thì sao lại còn oán ? Nhưng thôi, anh Tám dặn thế nào, anh hãy nói lại tôi nghe rồi xem may ra có còn thời giờ thì để cho anh đi ăn cũng được !

Mười Bửu nói :

- Anh Tám cũng không dặn rõ-ràng gì cả. Đây tôi xin thuật lại đúng từng chữ anh nói : «Chú Mười ngay bây giờ hãy đi tìm Lễ rồi cùng hấn quanh quần ở đấy đợi. Nhớ mang theo mỗi người một chiếc cần câu nhé, chừng khoảng hơn chín giờ thì Thạch đến. Chú hãy bảo hấn rằng : Cái quả ở bên kia bờ sông chín rồi đấy ! Đêm nay, cứ việc sang đó, hể thấy song xuôi, cứ việc đến mà lấy hàng ! Đưa về kho song thì lại trở về tìm anh».

Thạch vừa nghe vừa gật-gù ; chàng vén tay áo xem đồng-hồ rồi nói :

- Nếu vậy thì cũng hãy còn chán thời giờ. Chúng ta có thể đi ăn cái gì được.

Cả bọn ba người đưa nhau sang phía chỗ đỗ tàu điện. Thạch nói trước :

- Bảo cho hai chú biết ngay rằng anh thì không ăn gì đâu. Vừa ăn xong thì anh Tám gọi, vậy hai chú cứ việc tự nhiên, anh chỉ uống tách cà-phê thôi.

Vỗ vai Mười Bửu, Thạch tiếp :

- Nhưng chú Mười không được uống rượu đâu đấy nhé. Việc làm hôm nay không khó khăn gì vì anh Tám đã sắp đặt đâu vào đấy rồi, nhưng việc xảy ra bất ngờ thì không biết đâu mà đoán trước. Vậy tốt hơn hết hãy đợi lúc trở về đã rồi hãy hay !

Mười gật đầu :

- Gớm anh Thạch làm như đàn-em tham ăn tục uống lắm ! Không, nghĩa là ăn, uống thì cũng có lúc thôi !...

Thạch ngắt lời :

- Thế sao lúc này anh lại oán tôi.

Mười-Bửu phát một cái rất mạnh vào vai Lễ rồi nói :

- Thực chỉ tại cái thằng ranh này cả. Nhời nói đi thì nhẹ, nhời nói lại thì nặng.

Lễ không nói gì, chỉ cười. Ba người vào trong một hàng rượu nhỏ, ăn uống, có lẽ vì sợ nếu vào ngay mấy hiệu lớn ở đối diện đường tàu thì có ai để ý chẳng.

23 | Hàm Răng Mài Nhọn

Chừng nửa giờ sau, họ đã dặn dò bàn tính cẩn thận để cho một mình Lễ đi trước ra bờ sông thuê thuyền còn Mười-Bửu và Thạch thì lững thững đi bộ theo sau. Lúc Bửu và Thạch ra tới bờ sông thì Lễ đã thuê được thuyền rồi. Lễ chép miệng bảo :

- Thuê thuyền thì không khó nhưng muốn chủ thuyền giao hẳn thuyền cho mình thì thực chẳng dễ dàng gì. Hởi đã mấy đám không được, may sao gặp được thuyền chú Cầu, một anh em trước đây tụi ta đã giúp hẳn vài lần, chú mới cho mình mượn thuyền.

Mười-Bửu cười bảo :

- Thế là chú mình đã lợi được mấy đồng bạc thuê thuyền cho vào két riêng rồi đây.

Lễ bĩu miệng :

- Cứ nghe anh nói thì ngon sơi lắm ! Khốn nhưng sự thực thì lại chẳng như vậy. Thằng cha Cầu láu lăm, cứ nói cho mình mượn thuyền, không kỳ quẩn nhưng lại nói chỉ đợi câu thêm mấy con cá nữa thôi. Thế là chẳng gì mình cũng phải đưa cho cậu hai đồng.

Thạch cười gật đầu :

- Thôi, như thế cũng là may rồi, miễn là chúng ta có thuyền dùng cho được việc. Nào các chú chèo đi chứ !

Muội-Bửu đẩy thuyền ra, Lễ đứng đằng sau vừa chèo, vừa lái. Thạch bảo :

- Thôi bây giờ thì một người chèo chậm chậm còn thì thả cần mà câu. Cốt đừng để ai chú ý tới thuyền của chúng ta mới được. Cứ lên quá trên bên kia đã, rồi hãy hay.

Muội-Bửu tranh lấy chèo. Con thuyền từ từ chôi ngược lên phía trên. Lễ cùng Thạch ung dung thả câu, dựa mình vào sạp thuyền, không ai nói với ai một lời nào nữa. Một lát sau, Thạch sẽ bảo Muội-Bửu lái thuyền sang phía gần bờ bên kia rồi tiếp :

- Chú bây giờ chỉ chèo loanh quanh chỗ này thôi nhé! Lễ có trông thấy cái gian nhà hai tầng ở cạnh bụi cây kia không ?

Lễ nhìn theo tay chỏ, rồi gật đầu :

- À, nhà ấy Lễ có biết, đó người ta vẫn gọi là nhà lão Ba-toong-gộc vì hần bao giờ cũng kè kè mang chiếc ba-toong lớn đi theo. Hần ở có một mình thì phải. Em biết rõ được như vậy là vì hồi mấy tháng trước đã có một thằng đưa đất chỉ cho em nhà ấy nhưng vì sau thấy nói

hình như nó có súng nên em không giám nghĩ ngợi gì đến nữa. Thạch nghiêm sắc mặt bảo Lê :

- Như thế là chú đã phạm lỗi rồi đó. Theo lệ thì mỗi khi thấy có cái gì hay, hay là lạ, lập tức phải báo ngay cho anh Tám biết rồi thì đất dùng được hay không tùy anh Tám định liệu. Ấy, ví dụ như đất này, nếu không có người khác mách anh Tám thì có phải phí đi mất không?

Ngừng lại một tít, Thạch tiếp :

- Mà kể ra anh Tám của chúng ta thực cũng đã tài, anh sắp đặt chu đáo đến nỗi chúng ta không phải khó khăn gì cả, chỉ có việc đến mà khuôn hàng đi thôi ! Này nhé chú mình cứ trông chiếc cửa sổ kia, hiện giờ là đèn trắng thường, hể lát nữa, có đèn sanli là chúng ta cứ việc ghé thuyền vào bờ... Một người ở lại giữ thuyền, vừa ngắm xem động tĩnh, còn hai người thì lên mà lấy hàng...

Thạch vừa nói đến đây thì chiếc cửa sổ đằng xa bỗng có bóng người, tiếp đó thì có chiếc đèn đêm sanh để ở ngay bậu cửa. Thạch dục ngay Mười-Bửu :

- Chú Mười chèo nhanh lên rồi ghé vào. Lẽ ở lại trông thuyền nhé ! Hể thấy có gì lạ thì huýt còi hiệu, còn chú

Mười hãy đi theo tôi mà vào nhà. Đường lối bên trong tôi thuộc cả rồi, chú chỉ có việc lấy sức ra mà vác thôi !

Một lát sau, thuyền ghé vào bờ, Thạch bảo Lễ buộc thuyền cẩn thận rồi cùng với Mười-Bửu lên bờ.

Cảnh vật khu này yên lặng lạ. Nhìn về phía tay phải, chiếc cầu sông cái vắt ngang đen thẫm với những chấm đèn đỏ lơ mờ. Thạch bảo nhỏ Bửu :

- Theo đúng như dự định của anh Tám thì hiện giờ trong nhà không có ai hay là có một người thì người ấy cũng ngủ hoặc vờ như ngủ. Tuy nhiên chúng ta cũng vẫn phải đề phòng như thường, vậy tôi thông thuộc đường lối, vào trước, chú ở ngoài coi chừng. Và nhớ hiệu còi một tiếng tức là nguy hiểm, chú phải ra ngay thuyền và về báo cho anh Tám biết, hai tiếng tức là có động, chú phải vào giúp ngay, ba tiếng tức là mọi việc đều ổn thỏa, chú chỉ có việc vào khuân hàng đi thôi.

Bửu gật đầu. Một lát sau, Thạch ra hiệu cho Bửu đứng lại, còn mình thì nhanh nhẹn chèo qua chiếc rệu sắt vào biệt thự.

Bửu thu mình ngồi nép vào sau một bụi găng, sẵn sàng sông ra nếu có việc cần kíp. Mấy phút qua, ba tiếng còi hiệu nhỏ ở phía trong vang lên. Bửu vui vẻ

đứng giậy và cũng như Thạch băng mình qua rệu sắt.

Thạch đã đứng đón ở bên trong. Chàng khẽ bảo :

- Mọi việc yên-ôn cả. Mấy con chó cũng ngủ say như chết, ý hăn đã ăn phải thuốc. Hàng gói ghém cẩn thận rồi, xem chừng cũng nặng lắm đấy, không khéo phải hai người khiêng mới nổi.

Bửu mỉm cười !

- Đàn anh phải biết rằng đèn nặng bằng hai bì gạo mà đàn em cũng vác lên mỗi va một như chơi nữa là.

Thạch không nói gì nữa kéo Bửu vào trong phòng khách, trần thiết rất lộng lẫy, nhưng đồ đạc có nhiều chỗ như chống hăn.

Thạch mỉm cười :

- Mai chủ nhân về thấy đồ-vật tự-nhiên lung-lung thế này hăn phải lấy làm ngạc nhiên lắm.

Đứng lùi lại mấy bước để ngắm nghía, Bửu gật gù nói :

- Cứ như ý tôi thì gian buồng bày như thế này cũng đã là nhiều đồ quá rồi ! Bầy bọn có phải là đẹp đâu, chỉ tổ bụi. Nếu mà về sau tôi có nhà, tôi chỉ bày...

Thạch đập mạnh vào vai Bửu, cười ngất :

- Thôi, chú mình hãy «màn-màn» cái câu chuyện về sau này ấy lại. Bây giờ hãy nghĩ đến chuyện vác cái bọc này đi đã !

Mười Bửu xắn tay áo lên, gật đầu :

- Nào vác !

Nhưng hắn cúi xuống còn nắn thử cái bọc tròn vừa lớn vừa dài, chẳng buộc rất là kỹ lưỡng để ở chỗ cạnh cửa sổ, chứ không vác ngay. Túm túm cười rồi Bửu lăm bắm :

- Chà ! cảm nhận ra được là những vật gì nữa, cái thì tròn tròn, cái thì dài-dài, thuôn thuôn hay là đỉnh đồng và lộ độc bình cổ đấy !

Thạch cười :

- Thôi, vác lên đi, rồi còn «chầu» ¹. Hay là chú mình còn muốn đan đà để từ biệt chủ nhân nữa cơ đấy !

Mười Bửu không trả lời, chỉ mỉm cười rồi vác cái bọc lên vai. Hắn sóc mấy cái cho ăn vai rồi bĩu mồm bảo Thạch :

¹ Chầu : đi. - Màn màn : tạm ngừng

29 | Hàm Răng Mài Nhọn

- Chỉ vào khoảng 60 ki-lô thế mà lúc nãy anh làm như nặng lắm.

Thạch cười :

- Ấy là tôi đoán thế thôi, chứ ai biết chắc được.

Lần này thì Thạch mở hẫng cổng chính cho Bửu vác hàng ra. Song công việc, chàng lại khóa cửa cẩn thận và nói đùa :

- Thế này thì hẫng chủ nhân không còn lo mất thêm gì nữa !

Chiếc thuyền do Lễ trông coi vẫn đỗ nguyên tại chỗ cũ. Mọi người tải hàng xuống rồi lại yên ổn chèo đi. Bửu xoa tay, bảo mọi người rằng :

- Anh Tám làm việc thực giỏi không ai sánh kịp, mọi việc đều sắp đặt đâu vào đấy cả, ngon ơ như ăn kẹo vậy!

Lời nói của Bửu có lẽ không được đúng lắm. Lúc thuyền chèo về gần tới bến phà đen thì tự nhiên trong bờ có hai chiếc thuyền đèn lửa tối mờ, vụt chèo ra, mỗi chiếc chặn lấy một đầu, không cho thuyền của bọn Thạch có thể chèo đi đâu được nữa.

Biết thế nguy, Thạch ra lệnh :

- «Phối» thôi !

«Phối» tức là mạnh ai nấy chạy. Không chậm một phút, Lễ, Thạch và Mười Bửu cùng nhảy cả xuống sông, trong khi ở hai thuyền kia có tiếng hỏi :

- Hãy bắt cho bằng được nhé !

Tiếp đó có tiếng nhiều người nhảy theo xuống nước bì-bôm. Hai chiếc thuyền của các nhân viên sở liên-phóng lúc này đã áp vào cạnh thuyền của hai người. Họ bật đèn pin lên soi rồi bảo nhau :

- Góm thực ! Không biết chúng lấy được ở đâu mà nhiều thế này, cả một bọc to tướng !

Một người nóng nảy bảo :

- Để tớ rạch thử một chỗ ra xem nhé !

Và người ấy rút luôn trong túi ra một con dao con, rạch một chỗ ở chiếc bao tải. Và người ấy thò bàn tay vào nắn... nắn...

Nhưng lúc rút ra thì bàn tay ấy đã đầm máu. Vì chiếc bao, đến lúc tháo mở hẳn ra, không có đựng quý vật chi hết, chỉ có sác một người đàn ông trần truồng, thân, mình, chân, tay, đều bị chặt ra làm nhiều khúc, có lẽ cốt để cho vào bọc cho gọn.

III - Viên Thanh-Tra Lỗ-Sơn, Lân Đầu Tiên, Trả Thù Được Huỳnh-Kỳ

Viên thanh-tra Lỗ-sơn đi đi lại lại trong phòng giấy, có vẻ khoái trá lắm. Chốc chốc, chàng lại đưa tay lên soa chiếc cằm, sờ sờ những sợi râu vừa mới cạo đêm qua mà hôm nay đã bắt đầu nhu nhú mọc. Cử chỉ đó tỏ ra rằng chàng tuy trong lòng vui thích, nhưng vẫn còn đôi chỗ băn-khoăn. Ba phút sau, chàng ngồi xuống bàn giấy, quay chuông điện thoại để gọi :

- Bóp bờ sông đây phải không ? Đây, thanh tra Lỗ-Sơn ! Tôi muốn hỏi ông Tòng ! A, Tòng thế nào có tin gì không ? Vẫn chưa thấy gì à ? Nhưng anh đừng có nản vội nhé ! Cứ thúc dục bọn Sâm tìm đi, khắp các chỗ nhé, nhất là trên khu bãi cho thêm mấy người xuống ấy. Để rồi tôi cho thêm mấy người xuống nữa. Có tin gì thì gọi về sở ngay cho tôi nhé. Trưa tôi ở luôn luôn ở đây, không về nhà đâu !

Đặt ống điện-thoại xuống bàn, Lỗ-sơn lăm-bắm suy tính, một lát sau chàng mới bấm chuông gọi người tùy phái vào. Chàng hỏi :

- Tên Mười-Bửu ở nhà đó đã về chưa ?

- Thưa chưa, nhưng chắc cũng về bây giờ !

Lỗ-sơn gật đầu :

- Hễ hấn về thì anh cho hấn vào ngay đây, tôi hỏi nhé!

Viên tùy phái ra rồi, Lỗ-sơn lại đứng giậy chấp tay về phía sau lưng, đi đi, lại lại ở trong phòng hình như trong bụng đương sắp sửa những câu hỏi phạm nhân lát nữa.

Mấy tiếng gõ cửa phòng làm cho Lỗ-sơn dừng bước, chàng quay về bàn giấy, rồi mới bảo :

- Cứ vào !

Một người mật thám dẫn Mười Bửu, hai tay bị khóa vào trong phòng. Lỗ-sơn sẽ hát hàm ra hiệu cho người ấy ra, để một mình phạm nhân ở lại.

Nhưng Lỗ-sơn chưa hỏi han gì cả, vờ cầm cúi xem giấy má một lúc lâu, hình như không thèm để ý đến mười Bửu vậy.

Bửu đứng nhìn quanh phòng rồi lại nhìn đến Lỗ-sơn, như có vẻ ngại ngùng lúng túng thế nào, mà những cử chỉ này Lỗ-sơn đều thấy rõ vì chỗ trước bàn giấy chàng có để một tấm gương nhỏ chênh chếch vừa soi đủ thấy người đứng ở phía trước.

Bỗng đột nhiên Lỗ-sơn đứng giậy, nhìn thẳng vào mặt Mười Bửu mà cười ngất. Một lúc lâu, viên thanh tra mới nói :

- Mười-Bửu đây à ? Ta cứ nghĩ rằng ai, ra chỗ quen thuộc cả, chú mình hãy ngồi xuống đây, rồi ta nói chuyện.

Như một con thú gầm gừ, Bửu ngồi xuống ghế... Lỗ-sơn mỉm cười rồi đưa gói thuốc lá ra mời và tiếp :

- Thực ta không ngờ rằng lại có dịp tiếp chú mình ở trong phòng này vậy. Làm sao phát tài và khoẻ mạnh như thường đấy chứ Lại còn anh Tám Huỳnh-kỳ nữa !

Cười lên khanh khách, Lỗ-sơn nói : Chà anh chàng Huỳnh-kỳ đã bao phen vẫn bảo với ta rằng không khi nào ta làm được trò trống gì vậy mà bây giờ ta cũng được hân hạnh nói chuyện với Mười-Bửu, một tay thân tín của Huỳnh-kỳ !

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại réo vang lên Lỗ-sơn vừa nhắc ống nghe lên vừa bảo :

- Chì mình thứ lỗi cho ta nhé !

Mười-Bửu hần học nhìn Lỗ-sơn. Chàng không thể nào chịu được cái cách con mèo vờn con chuột thế...

Nhưng chàng bỗng chú ý đến câu Lỗ-sơn vừa nói điện thoại :

- Thế nào. Chính Thạch bị bắt à ? Có chắc không, anh không nhầm chứ ? Giải ngay vào đây cho tôi nhé ! Trời ơi ! Sướng quá !

Buông chiếc ống điện-thoại xuống, Lỗ-sơn thở mạnh, rồi chẳng biết trong lòng khoan-khoái thế nào, vùng đứng giậy, đi đi, lại lại trong phòng mấy lượt !

Bỗng Lỗ-sơn đến cạnh Muội Bửu, vỗ vai chàng mà bảo :

- Thú quá chú mình ạ ! Tôi không ngờ thế đấy ! Cánh tay phải của Huỳnh-kỳ đã bị bắt được rồi. Phải, chính Thạch, cái người mà ai ai cũng biết rằng Tám Huỳnh-kỳ thương yêu và tin cẩn như em ruột mình vậy !

Bửu ngạc nhiên :

- Không có lẽ Thạch bị bắt !

Lỗ-sơn gật đầu :

- Ấy thế mà đúng, mới lạ ! Dù chưa bắt được Tám Huỳnh-kỳ nhưng đã bắt được Muội Bửu và Thạch thì cũng là một việc vinh-dự rồi !

Soa hai tay vào nhau tỏ vẻ khoái-trí lắm, Lỗ-sơn tiếp:

- Và chỉ ngày mai thôi, các báo đã đăng tin lớn : Thanh-tra Lỗ-sơn đã bắt được hai tên đồng đảng quan trọng nhất trong đảng cướp lợi hại và đến bao giờ thì đến lượt Tám Huỳnh-kỳ ?

Cười ngất, Lỗ-sơn tiếp :

- Trước đây Tám Huỳnh-kỳ giám tuyên bố lớn : «Không bao giờ Lỗ-sơn có thể bắt được người của Huỳnh-kỳ !» Và nhiều kẻ đã dài miệng chê bai ! Nhưng bây giờ thì lại khác hẳn...

Mười Bửu chèn một câu :

- Ông Lỗ-sơn ạ, ông nên nhớ rằng đây mới là lần đầu tiên ông thắng !

Lỗ-sơn gật đầu :

-

- Phải, lần đầu tiên nghĩa là sẽ có lần thứ hai thứ ba nữa ! Mà chú mình nên nhớ rằng : lần đầu tiên này lại là một việc quan-trọng, một vụ án mạng bị bắt quả tang, hết đường chối cãi... Một lần đầu tiên nhưng có thể kết-

thúc bằng hai cái án tử hình chú đã hiểu chưa ?

Mười Bửu sẽ nhún vai ;

- Điều ấy thì tôi không tin, vì anh Tám có hứa với chúng tôi rằng : Bọn anh em hãy cứ tin anh đến lúc cuối cùng, không bao giờ anh Tám lại chịu để cho một đàn em bị chết dưới tay đao-phủ !

Một tiếng cười tiếp theo Mười Bửu :

- Phải, hãy cứ tin ở lời nói của anh Tám đến lúc cuối cùng. Anh Tám không bao giờ sai hẹn với ai hết !

Người vừa nói đó là Thạch, do hai nhân viên mặt thám dẫn vào ! Quần áo Thạch vừa lấm vừa ướt-át. Không một li sợ-hãi, chàng mỉm cười chào Lỗ-sơn, lịch sự như một người bước vào một phòng khách sang trọng, rồi hỏi luôn :

- Thế nào ? Lâu nay ông vẫn được mạnh giỏi ?

Lỗ-sơn tức tối lắm. Hắn cau đôi lông mày rậm lại, rồi cười gằn :

- À ra mi vẫn còn tin Tám Huỳnh-Kỳ ! Thì rồi mi còn được tin cho đến lúc chết. Ta muốn hỏi hiện giờ mi hy vọng gì ? Mi muốn chối lỗi ư ? Tất cả một tập án dày : nào trộm, nào cướp nào án mạng từ trước đến

nay, do Tám Huỳnh-kỳ đứng đầu và mi là một tay sai quan hệ, đã chờ sẵn mi ở trong phòng quan biện lý. Và dù không kể đến những việc trước thì nguyên việc hôm qua bị bắt quả tang khi bọn mi giết người định mang vớt xuống sông, mi định chối cãi bằng cách nào ? Hay là mi hy-vọng Tám Huỳnh-Kỳ sẽ tìm cách cho mi vượt ngục ? Điều ấy tất nhiên không khi nào có vì ta sẽ liệu đề phòng !

Thạch vẫn bình tĩnh như thường, chậm rãi nói :

- Anh bắt tất phải nói nhiều cho mệt, chúng tôi chỉ biết có tin ở anh Tám, dù đến khi phải lên trên máy chém.

Ngừng lại một lát, Thạch lại tiếp :

- Và bây giờ thì tôi buồn ngủ lắm rồi, vì phải qua một đêm ngồi nấp ở bờ sông. Tốt hơn hết là anh cho tôi đi ngủ, vì bây giờ dù anh muốn hỏi han cách nào, tôi cũng không chịu khai đâu !

Tóm lại anh muốn làm gì chúng tôi thì làm, hãy tìm cách biết rõ đầu mối vụ án mạng này đi là hơn hết. Vì tôi chắc chẳng cứ bao nhiêu vụ án, trộm cướp trước đây anh không có cơ gì mà buộc tội cho tôi hết còn vụ án hôm qua anh phải tuyên bố đầu đuôi ra sao đã chứ ?

Gầm lên như một con hổ dữ, Lỗ-sơn thét :

- Cái điều đó không khó khăn gì cả, hai người phải trả lời ta... Ta đã có cách bắt hai người phải trả lời, và khai rõ mọi việc.

Thạch vẫn bình tĩnh :

- Thôi ông thanh tra nóng rồi, đó là một điều không tốt, ông Lỗ-sơn ạ, vì sẵn lòng mến ông từ lâu, tôi xin nói thật một điều để ông rõ :

Ông chớ tìm cách tra hỏi chúng tôi vô ích, vì một cơ rất dễ hiểu là «chính chúng tôi cũng không hiểu gì hết về vụ án mạng này !»

IV - ... Và Cũng Lần Đầu Tiên Cậu Tám Huỳnh-Kỳ Đã Phải Tức Giận Vì Có Kẻ Phản Bội

Cậu Thạch nói đó, quả là sự thực ! Vì chính Tám Huỳnh-kỳ cũng còn chẳng hiểu rõ tại sao lại có vụ án mạng bất ngờ này !

Nói đến cái tên Tám Huỳnh-kỳ, ai ai cũng nhớ ngay đến bao nhiêu vụ trộm cướp hoặc án-mạng, vụ nào cũng li-kỳ bí-mật, các nhà chuyên trách không thể nào tìm ra manh mối được. Nhưng người ta đều biết rõ thủ phạm chính là Tám Huỳnh-kỳ vì hầu hết những vụ này, Tám Huỳnh-kỳ đều để lại một dấu vết gì, khi thì một chữ ký, khi thì một tấm danh thiếp.

Nhớ đến những chuyện rùng rợn ấy, tất ai cũng tưởng-tượng Tám Huỳnh-kỳ phải là một người có một thân-hình to-lớn, một bộ mặt dữ tợn, với nhất là phải có vài ba vết sẹo trên má, dăm bảy hình tràm trên tay... Nhưng không, mọi người đều nhầm hết, vì Tám Huỳnh-kỳ đương đi đi lại lại ở trong phòng kia, chỉ là một chàng trẻ tuổi, giỏi trai.

Chàng vận một bộ quần áo ngủ màu nước biển, đầu trải lật, hai bên tóc mai để hơi dài... Thoạt trông, ta có thể tưởng tượng như đó là một sinh viên nam vì gò má chàng hơi cao, hai mắt chàng hơi dữ và sắc. Môi chàng hơi mím, có lẽ vì lúc này, chàng đang mải lo-nghĩ điều gì !...

Một lát, chàng ra phía ngoài cửa sổ, nhìn xuống đường, có lẽ để ngóng đợi ai. Nhưng chỉ một lát, chàng đã trở lại bàn giấy, kê ngay bên cạnh một chiếc giường nhỏ, sinh sản đệm trải trắng tinh.

Ngoài cửa có tiếng người kéo chuông gọi, Tám Huỳnh-kỳ nhanh-nhẹn nhìn xuống đường, thấy ngoài cổng sắt có một chàng thiếu niên dắt xe đạp đang đứng đợi.

Chàng thiếu-niên đó chính là Lễ. Tám Huỳnh-Kỳ sẽ bấm một núm chuông trên tường mấy tiếng, một lát sau, đã có người ra mở cổng, Lễ nhanh nhẹn dắt xe vào rồi chèo lên gác. Tám Huỳnh Kỳ đã đứng đợi. Chàng nóng này hỏi :

- Thế nào, có tin gì lạ không ?

Lễ gật đầu :

41 | Hàm Răng Mài Nhọn

- Nhiều việc quan trọng lắm, cậu ạ ! Em đã có tin đích xác cả anh Thạch cũng bị «tôm» rồi !...

Tám Huỳnh-Kỳ gật đầu lắm bầm :

- Một hay hai người bị bắt cũng chỉ một công cứu mà thôi !

Lẽ lại tiếp :

- Ngoài bãi, người ta mới vớt được xác Thế.

Tám Huỳnh-Kỳ dật mình :

- Lẽ có chắc không ?

- Chắc lắm, vì chính em có đến tận nơi xem, lúc ấy ô-tô nhà thương chưa đến. Đích thị là hấn, không thể nhầm lẫn được.

Tám Huỳnh-Kỳ hỏi :

- Có thương tích gì không ?

- Không, trừ một vết hơi sưng-sưng ở phía cằm ! Nhưng đó không phải là một tử thương.

Tám Huỳnh-Kỳ gật đầu, Chàng có vẻ suy nghĩ một lát rồi bảo Lẽ :

- Thê có dáng điệu là một người bị nghẹt thở vì bị chìm ở dưới nước không ?

Lễ gật đầu :

- Cậu Tám đoán có lẽ đúng ! Hay là Thê bị người đánh mạnh vào cằm, ngất đi, rồi bị lẳng xuống nước !

Tám Huỳnh-kỳ gật đầu :

- Chính thê chứ còn sai sao được ! Nhưng không rõ Thê bị ai giết ? Hay là...

Chàng lại đi qua lại trong phòng. Lễ đứng lặng nhìn theo, không giám hỏi han gì, có lẽ vì sợ làm cho chàng phải lẳng trí. Bỗng Tám Huỳnh-kỳ ngồi xuống ghế, vẫy tay bảo Lễ cùng ngồi xuống một ghế, trước mặt mình ! Chàng vui vẻ nói :

- Ta đã đoán ra rồi ! Vụ này đã bớt được một phần bí mật. Ta hãy ví dụ rằng Thê theo đúng lời ta dặn, đợi cho chủ hấn là lão Ba-toong-gộc đi rồi mới bắt đầu xem xét trong phòng có gì là quý vật, thì gói cả lại cho vào chiếc bao tải. Nhưng không may cho hấn đương làm việc dở giang thì lão chủ về. Có lẽ hấn bị vặn hỏi và sau khi thú-thực mọi việc đã bị chủ hấn cho một trái đấm vào quai hàm ngã ngất. Sau đó thì hấn bị vác bỏ xuống sông... Về sau kẻ để chiếc đèn hiệu sanh, chính là lão

Ba-toong-gộc vậy.

Lễ ngắt lời Tám Huỳnh-kỳ :

- Nhưng còn người bị giết ?

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Người đó là ai, hiện thời, ta chưa thể biết được, nhưng thủ phạm tất phải là Ba toong-gộc.

Ngừng lại một lát, Tám Huỳnh-kỳ lại tiếp :

- Đây là một vụ án mạng bất ngờ xảy ra làm cho những điều dự định của ta đều sai lạc hết. Rồi đây, thế nào ta cũng phải khám phá ra vụ này, vì có thế thì bọn ta mới khỏi mang tiếng là giết người chỉ cốt lấy của !

Lễ gạt đầu :

- Điều ấy cần lắm, vì dư luận hiện thời rất sôi sục. Trước đây, ai cũng yên chí rằng cậu Tám chỉ giết những người nào đáng giết mà thôi.

Tám Huỳnh-kỳ cả cười :

- Và rồi người ta lại được một câu chuyện để bàn tán... Họ sẽ bình phẩm nhiều về chuyện một chàng thám tử bất đắc dĩ, xưa vẫn cho thanh tra Lỗ-sơn nhiều vố, bây

giờ có ăn nhặt mới biết thương đến mèo...

Tám Huỳnh-kỳ đi đến bên cạnh tường, mở một chiếc ô tu, rồi lấy ra hai chiếc cốc pha rượu đưa một cho Lễ mà rằng :

- Nhưng rồi Lễ xem, cậu Tám của em không đến nổi ngóc nghếch như Lễ-sơn đâu. Cậu Tám của em rồi sẽ cho thiên hạ biết nếu làm được một tên cướp trộm nổi danh thì lúc cần đến cũng có thể thành một nhà trinh thám có kỳ tài.

Cầm cốc rượu dơ lên, Tám Huỳnh-kỳ tiếp :

- Lễ hãy uống xong cốc rượu đi, rồi lại qua luôn hiệu phở Hải-tượng, gọi cho cậu anh Ba-Giọt vào qua nhà xác, xem có tin tức gì lạ không ? Nếu có thì gọi điện thoại về nhà, phố Ga, ta sẽ ở đấy ! Nếu không thì cứ việc thẳng đường ra luôn bờ sông, đến nhà Ba-toong-gộc, dò xét xem sao, nhân thể hỏi qua về tông tích hần một chút.

Nhưng Tám Huỳnh-kỳ bỗng lặng im, rồi chàng nhìn thẳng vào mặt Lễ, để một tay lên vai hần nghiêm dọng hỏi :

- Kìa Lễ, chú có việc gì mà ngần ngại chưa nói thế ?

Lễ hơi luống-cuống, một lát mới cúi đầu thưa :

- Em sợ cậu nổi giận !... Em có mong-manh được một tin lạ lòng lắm, và có lẽ không đúng ! Em thấy có kẻ bảo sau khi bị tra hỏi, anh Thạch không chịu khai một điều gì cả, nhưng hình như Mười Bửu đã có khai một đôi điều...

Tám Huỳnh-kỳ cau mặt :

- Nhưng chính ta còn không rõ gì về vụ án mạng này thì Mười Bửu biết làm sao được ?

Lễ lắc đầu :

- Mười Bửu không biết gì về vụ án-mạng nhưng biết về cậu...

Tám Huỳnh-kỳ nắm chặt lấy hai vai Lễ. Chàng quắc mắt hỏi lại :

- Chú nói có thực không ? Chẳng có lẽ Mười Bửu lại phản-bội ?

Lễ sợ hãi lắc đầu :

- Em cũng không rõ nữa ! Vì chưa được chắc lắm nên em mới ngần ngại không dám nói ngay với cậu !

Tám Huỳnh-kỳ như đã cố nén được cơn tức giận, chàng buông vai Lễ ra rồi dịu dàng hỏi :

- Phải, ta đã quá nóng, nhưng em nghe ai nói thế ?

Lễ trả lời :

- Em có quen thân với một người trong sở, họ thuật lại... Có điều dù sao cậu cũng nên để ý đề phòng vì thường thì người bạn ấy cho tin bao giờ cũng đúng !

Tám Huỳnh-kỳ không nói gì nữa. Chàng đi đi lại lại trong phòng như có vẻ suy nghĩ nhiều lắm. Bỗng chàng dừng bước lắng tai nghe vì như có tiếng chim hót... Không, đó không phải là tiếng chim hót mà là một tiếng còi, còi có đựng nước làm bằng thủy tinh, và lúc thổi lên, nghe như tiếng chim vậy. Còi đã thổi lên ba lần...

Lễ cũng lắng tai nghe và sám hấn mặt lại. Tám Huỳnh-kỳ hai mắt sáng ngời, chạy qua phía cửa sổ ngoài đường, nhìn qua khe cửa chớp. Chàng đã thấy trước cửa nhà mình có bốn người lạ mặt : hai người đứng nói chuyện ngay trước cổng, còn hai người thì dựng xe đạp đứng ở phía hơi xa một chút.

Tám Huỳnh-kỳ sẽ chép miệng, rồi lắc đầu. Chàng buồn rầu bảo Lễ :

47 | Hàm Răng Mài Nhọn

- Những lúc như thế này, thấy những người chân tay thân-tín của mình còn phản bội thì cũng không thiết hành động gì nữa, muốn sống yên hẩn ở nước ngoài còn hơn... Nhưng còn những người như Thạch, ta không thể nào bỏ liều được.

Lễ rụt rè nói :

- Hay là cậu và em chuồn ngay ra cửa sau ngay bây giờ ?

Huỳnh-kỳ lắc đầu

- Chắc có kẻ đón đầu rồi, chạy cũng không thoát !

Lễ lại hỏi :

- Ở dưới nhà hiện giờ có mấy anh-em ?

Tám Huỳnh Kỳ lắc đầu :

- Chỉ có một mình bếp Lọ thôi ! Chính hẩn vừa thôi còi hiệu. Nhưng không phải lo cho hẩn vì theo cách sắp đặt của ta thì hẩn bây giờ đã theo lối riêng ra ngoài rồi.

Ngừng lại một lát, Tám Huỳnh-Kỳ lại tiếp :

- Mà không biết chừng đã bị bắt rồi vì nếu quả Mười Bửu phản bội thì mấy đường lối bí-mật ra ngoài của

nhà này, hẳn đều biết cả, và chắc lỗi nào cũng có lính kín đứng đón.

Lễ luống cuống hỏi :

- Thế thì làm thế nào bây giờ ?

Tám Huỳnh-Kỳ không trả lời chỉ nhìn Lễ như thăm bảo :

- Một đồng đảng của Huỳnh-Kỳ không được nhát sợ như vậy !

Chàng thông thả đến bàn giấy, mở mấy ô kéo, chọn ít tờ đem đốt đi ở lò sưởi rồi bảo Lễ :

- Chú hãy xuống đóng cửa cầu thang dưới lại thực chắc. Chèn thêm cả cái ngang gỗ nữa rồi lên đây !

Lễ theo lời, xuống đóng luôn mấy lần cửa ở dưới nhà, rồi mới trở lên. Nhưng Lễ đã không thấy Tám Huỳnh-Kỳ đâu nữa. Lễ còn đương ngơ ngẩn, nghi hoặc hay là cậu Tám thấy bước đường nguy đã bỏ mình rồi, thì cửa phòng rửa mặt đã mở, một người vận quần áo tây vàng bước ra. Người đó vào trạc bốn mươi, cầm lún phún râu, da mặt hơi đen sạm như bị giám nắng. Thấy Lễ, người ấy quát :

- Đứng yên, giơ tay lên ! Huỳnh-Kỳ đâu ?

Lễ sợ hãi toan chạy nhưng không còn lối thoát. Có lẽ Lễ sẽ phải theo lệnh mà giơ hai tay lên hàng nếu người kia không bỏ bộ mặt dữ tợn cười ngất :

- Chú mình sợ thực đấy à ?

Lễ thở mạnh, sung sướng như người vừa thoát chết, vì đã nghe ra rõ tiếng cậu Tám Huỳnh-kỳ. Lễ thực không ngờ, chỉ cách có mấy phút, mà Tám đã thay đổi y phục diện mạo và cử chỉ nhanh chóng như vậy. Tám kéo Lễ ra ngoài cửa sổ, chàng chỉ cho Lễ nhìn thấy bọn đứng ở trước cửa nhà mỗi lúc một thêm đông mà bảo rằng :

- Chú hãy trông, chúng đến nhiều chưa ? Chắc họ nhất định bắt bằng được ta lần này nên mới cẩn thận bao vây như vậy ! Chú cần phải tập dần bình tĩnh mới được, vì theo nghề này, những lúc vào sòng ra chết như bây giờ là thường.

Lễ nhìn Tám bằng một con mắt vô cùng kính phục, một lát Lễ mới hỏi :

- Chắc cậu có một lối riêng để chôn ?

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Lối nào Bửu cũng biết cả, nhưng ta sẽ ra ngay chính cửa giữa cho họ xem !

Lễ dục :

- Thế thì chúng ta thoát ngay thôi, sớm phút nào, hay phút ấy.

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Ra thế nào bây giờ được ! Đẻ lát nữa đã ! Nhưng ta chỉ đường cho chú xuống trước kéo việc đến nơi, chú cuống cẳng lại thì nguy !

Nói dứt lời, Tám Huỳnh-ly dắt Lễ vào trong phòng rửa mặt rồi chỉ tay vào một phiến gạch hình tròn, như miệng một chiếc cống, mà bảo :

- Chú hãy nạy phiến gạch này lên !

Lễ theo lời, một lát, anh đã nhìn thấy đó quả là một ống máng ăn thẳng xuống nhà dưới. Nhưng dưới tối om, Lễ không nhìn rõ được có những gì ! Tám Huỳnh-kỳ bảo :

-Đây là cầu thang của chúng mình. Chú hãy bám vào ống máng này, rồi cho người tuột xuống. Chú nên biết trước là không phải xuống đến phòng nào ở nhà dưới đâu nhé mà tuột xuống sâu dưới mặt đất vào khoảng

ba bốn thước tây đây. Chú sẽ cứ đi thẳng về phía trước mặt mười bước rồi rẽ về bên trái, cứ đi chừng hai mươi bước nữa thì đường lên dần, có bậc, tức là chỗ sau nhà ga-ra...

Tám Huỳnh-kỳ nắm lấy vai Lễ mà dặn :

- Chú phải nghe cho kỹ nhé ! Lúc ra tới chỗ cửa đường hầm thì chớ có ló đầu lên vội, dù có thấy sự gì nguy cấp đến đâu cũng vậy... Chú hãy đợi tôi... Rồi sau thế nào, tôi sẽ có cách, chú không phải lo nữa !

Lễ vâng lời, theo ống máng mà tụt xuống. Đúng như lời dặn, Lễ lần lần ra tới gần cửa hầm, thấy phía trên có ánh sáng, hình như là một lượt cỏ gai trên mặt một chiếc phen đan vậy. Lễ ngồi nép nghe ngóng...

Phía cửa sau như có tiếng nhiều người gọi nhau... huyên náo. Lễ dù sao trong lòng cũng thấy hồi hộp vô cùng. Bỗng có tiếng đập cửa ngoài rầm rĩ.

Rồi có tiếng quát lớn :

- Mở cửa ngay ! Mà không được ai chạy trốn, kéo chết oan mạng đây !

Nhưng trong nhà vẫn không hề có chút gì tỏ ra rằng có người đương nhón-nháo. Lễ nghe rõ ràng có tiếng

người dẫn :

- Thằng ấy ghê-gớm làm đấy, chớ có coi thường. Cần nhất đừng để cho nó chạy thoát mới được !

Nếu Lễ không nhầm thì tiếng người ấy là tiếng viên thanh-tra Lỗ-Son.

Nhưng trong nhà vẫn không có một tiếng động... Chiếc cổng sắt đã bị bọn lính ở ngoài đẩy bật tung. Ngay lúc ấy, trên gác có tiếng súng nổ luôn năm sáu phát !

Một tiếng hô :

- Nằm rạp cả xuống !

Nhưng trên gác lại im bất !

Tiếng viên thanh tra Lỗ-son quát :

- Xông cả vào cùng một lúc ! Tiến lên !

Tiếng chân người chạy rầm rập qua cầu thang tiếng phá cửa tiếng người hô công kênh nhau chèo lên cửa sổ...

Bỗng Lễ thấy tiếng Tám Huỳnh-kỳ đứng ngay ở phía sau mình, bảo :

- Chú hãy đưa tay cho anh, và đừng có nói gì cả !

Lễ ngoan ngoãn đưa tay cho Tám. Chàng nhanh nhẹn dùng một chiếc khóa, khóa nghiêng ngay hai tay Lễ lại.

Rồi Tám giục Lễ :

- Chú đi lên, và phải bạo rạn, chú đừng luống cuống nhé, mà hỏng việc !

Một lát sau, hai người đã dàng-hoàng từ phía sau gara đi ra phía cổng trước. Tám Huỳnh-kỳ một tay nắm lấy cánh tay Lễ, một tay vừa đẩy, vừa đánh, miệng lầu nhầu mắng chửi :

- Nay, có giỏi thì chạy nữa đi xem nào ! Ông cho thì tù một gông...

Thấy một người mật thám đứng gác phía cửa, Tám Huỳnh-kỳ giục :

- Kìa, bác vào chặn ở cửa phía trong mới được. Chúng còn một cửa nách nữa đấy ! Nhanh lên, thằng này suýt nữa thì chuồn được đấy. Để tôi cho nó lên cầm nhông, rồi vào chặn ở cổng ngoài này !

Viên mật thám vô tình theo lời Huỳnh-kỳ đi vào phía cửa trong. Đường-hoàng, Tám dẫn Lễ đến chỗ chiếc xe hơi lớn đỗ ở góc đường. Chàng ung dung bảo người tài-

sế đứng cạnh đó :

- Bác giúp tôi một tay đút con lợn này vào trong rọ đã !

Người tài-sế gật đầu, đi về phía sau xe, mở cửa. Nhanh như cắt, chưa đầy một giây, Tám Huỳnh-kỳ đã đâm cho hấn một quả rất mạnh vào cằm làm cho anh tài xế ngã lộn vào trong xe, không kêu lên được một tiếng. Tháo vội khóa tay cho Lễ, Tám cùng đồng đảng nhảy lên xe hơi và vạy lái cho chạy biến, ngoặt luôn hai ba phố !

Tới một chỗ vắng, Tám Huỳnh-kỳ mới hãm xe cùng Lễ bước xuống, rẽ vào một ngõ hẻm, sau khi chào lại một câu : «Thôi, chàng tạm nằm ở đây một lát nhé !»

V - Một Tấm Lòng Tin-Tưởng Không Bờ Trong Bốn Bức Tường Giam

Sàn nhà lao vắng ngắt không một người qua lại. Dưới ánh đèn phòng-thủ tờ-mờ, chân bức tường đá càng thêm đen thẫm.

Trên chòi gác, bóng người lính canh lặng lẽ như những cái bóng ma. Chiếc lưới lê của hắt ánh trắng trông như bạc. Trong một phòng giam ở phía bên trái, có tiếng hai người thì thầm to nhỏ. Những ai đã được nghe họ bàn chuyện trong đêm đi lấy hàng ở khu bên, hẳn đã nhận ra được đó chính là Thạch và Mười Bửu.

Tiếng Thạch lần này có vẻ nghiêm khắc lắm. Chàng dần từng tiếng mà bảo Bửu :

- Chú sử sự thế là hèn nhất lắm. Cứ như tôi nghĩ thì cậu Tám trước đây có công ơn với chú như thế nào ! Nếu không có cậu thì liệu chú bây giờ đâu có còn liên cổ hay không, sau vụ giết ba mạng người. Nếu không có cậu thì liệu bây giờ chú có còn mang được xác từ ngoài đảo về tới đây không ?

Ngừng lại một lát, Thạch lại tiếp :

- Vậy mà chú nỡ lòng phản-bội, không nghĩ đến tình nghĩa chi cả ! Nếu không nữa thì chú cũng phải biết sợ luật pháp của đảng chứ ?

Tiếng Bửu rụt rè nho nhỏ :

- Nhưng vì tôi bị tra hỏi gắt quá !

Thạch nghiêm khắc bảo :

- Chú không có thể nói như thế được : tôi tưởng một người đã được cậu Tám nhận vào đảng hẳn cũng phải có đủ can trường để chống chọi lại với mọi sự mềm yếu chứ ?

Tiếng Bửu như van nài, năn nỉ :

- Lúc ấy, tôi cũng không thể gượng được nữa !

Tiếng Thạch ngắt lời :

- Nếu chú không gượng được, thì chú hãy thú những tội lỗi riêng của chú, sao chú lại đại dột mà cung khai chỉ dẫn cho Lỗ-sơn biết nơi cậu Tám hiện ở. Chú tưởng rằng như thế thì chú sẽ được nhẹ tội hay sao ? Chú không sợ những cách trừng phạt của cậu Tám ư ?

Mười-Bửu như cổ gương cỗi :

- Lúc ấy tôi nghĩ : khi cậu Tám bị bắt rồi thì còn làm gì chúng ta được nữa ?

Thạch cười gằn mãi mãi. Một lát sau, Thạch mới vỗ vai Bửu mà bảo :

- À, thế ra bây giờ ta mới thực hiểu cái có làm cho chú đã phản bội : Chú chưa được rõ cậu Tám lắm ! Chú phản đảng bởi tin rằng cậu Tám vì những lời chỉ điểm của chú bị sa lưới pháp-luật thì chú sẽ chẳng còn phải sợ hãi gì nữa. Không chừng mà chú được người ta nhớ đến công, tha ra, không bị kêu án chi hết, hay có kêu thì cũng kêu rất nhẹ !

Ngừng lại một lát, Thạch lại tiếp :

- Chủ nghĩ như thế là nhầm lẫn. Chú tưởng rằng cậu Tám bị bắt một cách dễ dàng đến thế ư ? Và chú tưởng rằng dù bị bắt rồi, cậu không có cách nào mà thoát ra chẳng ? Và chú tưởng rằng dù cậu Tám có bị thiệt mạng đi chẳng nữa thì dễ trong đảng không còn có ai biết sử phạt chú chẳng ?

Đập mạnh nắm tay vào tường, Thạch tiếp rằn từng tiếng :

- Và chẳng hạn ngay như bây giờ, được tới cậu Tám trong cuộc vây bắt đã bị hạ, thì người trả thù cho cậu, sử phạt chú theo như luật đảng, sẽ là chính ngay ta đây, chú có biết thế không ?

Mười-Bửu bị rầy mắng mãi, như cũng phát cáu, nhân câu này cười gượng mà hỏi lại Thạch rằng :

- Anh nói như tôi là một người yếu ớt lắm, anh có thể giết nổi tôi như một con gà vậy !

Thạch cả cười :

- Cái đó thì chắc chắn : chú tưởng chú khỏe mạnh lắm ư ? Nếu khỏe thì sao không có đủ sức như tôi, trơ trơ nhất định không chịu cung khai một lời nào hết !

Mười-Bửu không trả lời thế nào được. Chết phác hần hỏi lại Thạch :

- Mà kể cũng lạ thực đấy nhỉ : anh mạnh dể yếu ớt hơn tôi thế mà sao lại cứng cỏi gan dạ được đến như thế? Tôi thực không thể nào hiểu được đấy !

Thạch lặng im một lát như suy nghĩ ; rồi chàng điệu bót động, nhưng vẫn nghiêm nghị bảo Mười-Bửu rằng :

- Điều đó rất dễ hiểu, Bửu ạ ! Tôi có đủ gan dạ để chịu đựng thế chỉ là vì tôi bao giờ cũng tin cậy ở cậu

Tám. Tôi biết rằng một lời hứa của cậu không bao giờ lại sai ! Tôi vẫn nhớ lời cậu bảo : «Trừ phi ta chết thì thôi, chứ còn sống thì không bao giờ lại để cho một anh em vì công việc đảng mà phải chịu một mình tội lỗi !».

Mười-Bửu hỏi lại :

- Nếu quả cậu giữ lời hứa thì bị giam thế này cậu đã tìm cách cứu thoát chúng ta ra ngay rồi. Chẳng lẽ cậu còn đợi đến lúc chúng ta một buổi sáng phải dẫn ra hành hình mới cứu chẳng ?

Thạch lắc đầu :

- Tôi chắc cậu chưa cứu là vì chưa cần cứu.

Mười-Bửu cười nhạt :

- Chắc cậu cho rằng đến lúc chúng ta nằm lên máy chém mới là lúc cần cứu !

Thạch nghiêng răng bảo :

- Tôi không ưng chú coi thường cậu Tám như vậy. Thực đó, dù có lúc lên nằm trên bàn chém, mảnh gỗ lỗ tròn đã chèn vào cổ, cụ Công đã nắm lấy sợi giây, sắp sửa đặt mạnh cho lưỡi dao phạt xuống, tôi cũng vẫn tin cậu như thường...

Mười-Bửu lại hỏi :

- Nhưng nếu chính cậu bị bắt ?

Thạch nhún vai :

- Chú tin chắc rằng nhờ có lời chỉ dẫn khôn nạn của chú, các thám tử biết hết mọi lối bí mật, thì thế nào cậu Tám cũng bị bắt hay sao ?

Mười-Bửu chưa kịp nói gì thì bỗng ở phía xa không rõ ở chỗ nào nữa, có một tiếng còi thổi rất nhẹ, rất thanh, Mười Bửu rú lên một tiếng sợ hãi :

- Chết rồi, cậu Tám !

Thạch cũng kêu lên, nhưng là một tiếng reo mừng :

- Anh Tám

Soạt một tiếng, vật gì màu trắng đã từ ngoài ném vào, lọt trúng vào cửa sổ phòng giam; nhanh như cắt, Thạch chồm dậy, nhặt lấy tờ giấy nhỏ, bọc ngoài một hòn cuội. Giờ ra phía có ánh đèn, Thạch cùng Bửu đọc. Tờ giấy chỉ vắn tắt có mấy câu : «Thạch hãy tin cậy ở ta. Tám Huỳnh-kỳ bao giờ cũng giữ lời hứa. với những người trung-thành cũng như với những kẻ phản bội !».

Mười-Bửu sẽ nhún vai, rồi hần bồng cười một cách ghê gớm mà bảo Thạch rằng :

- Này, anh Thạch ạ, tôi biết số-phận tôi nhiều lắm, câu lúc này, anh nói oan uổng cho tôi nhưng tôi không dám cãi làm gì, nhân thế đây, tôi nói để anh biết. Tôi đã cung khai hết thấy những tội trạng của tôi rồi, nghĩa là tôi biết tôi không thoát chết đâu... Mà tôi khai ra chỗ ở và đường lối bí mật của cậu Tám chỉ là vì tôi giận cậu quá, tôi yên chí rằng chính cậu đã đưa chúng ta vào con đường chết vậy.

Thạch thở dài :

- Đó, một điều nghĩ lắm có tai-hại như thế đó, tôi lấy làm lo cho anh lắm !

Bửu lắc đầu :

- Trăm điều tránh chẳng khỏi số cả. Nghĩa là đã đến lúc tôi phải trả nợ xã-hội rồi. Nhưng còn điều mà anh không nghĩ tới là anh gặp vụ án mạng tự nhiên trên trời rơi xuống này, cùng cái danh-hiệu người thân tín nhất của Tám Huỳnh-kỳ cũng đã đủ làm cho anh đi trước tôi lên máy chém rồi !

Thạch cười :

- Tôi biết lắm chứ, nhưng tôi tin cậy ở cậu Tám. Việc mới đây cho ta thấy rằng cậu Tám vẫn luôn luôn sẵn sàng đến chúng ta, và mặc dầu bị lộ tung-tích, cậu cũng vẫn thoát khỏi tay các thám tử như chơi vậy !

Bửu hỏi lại :

- Anh vẫn tin chắc nhờ ở cậu Tám, rồi anh sẽ thoát chết ?

Thạch gật đầu :

- Tôi tin chắc lắm chứ !

Mười-Bửu lắc đầu :

- Tôi thì không tin... Và nếu cậu Tám thực có tài như vậy thì tôi không giám cầu được cậu cứu thoát, tôi chỉ mong cậu cho chết, mà chết chẳng phải bị thầy phân ra làm hai đoạn mà thôi !

* * *

Vụ hai đồng-đảng quan hệ của Tám Huỳnh-Kỳ bị bắt, được các báo hết sức chú ý. Có báo muốn cho độc giả được hoàn toàn thỏa ý tò-mò, đã cây cọc phái cả người vào phỏng vấn hai phạm nhân.

63 | Hàm Răng Mài Nhọn

Và cuối cùng, báo này lại nêu lên câu hỏi : «Liệu Tám Huỳnh-kỳ có giữ nổi được lời hứa với hai đồng-phạm không ?»

VI - Lỗ-Sơn Bắt Đầu Lo Lắng Khi Thấy Kẻ Thù Đúng Hẹn Quá !

Chiếc cổng gỗ màu sơn đã bạc vẫn đóng kín mít. Qua một khoảng vườn nhỏ, người ta thấy gian nhà bên trong cũng đều đóng kín im ỉm cả. Nhưng ở chỗ hành lang, bên tay phải, dưới ánh ngọn đèn ló đầu ra khỏi góc tờng, người ta thấy một bọn ba bốn người đương ngồi quây quần ăn uống.

Lúc này, ở ngoài cổng, có một ông già quần nâu áo vải, chân dận một đôi giày đế da lộn bụi bám trắng sóa bên nách kê-hè một chiếc ô tàng, ông cụ đi cùng một thằng bé tuổi chừng mười bốn, mười lăm, mặt mũi nhếch nhác trông như một thằng ma-cà-bông vậy...

Thấy hai người ở ngoài cổng cứ ngấp nghé mãi, một người mặc áo bành tô vàng đương ngồi ăn cơm, hỏi vọng ra :

- Ai hỏi gì ở ngoài kia đấy ?

Ông già đã gãi đầu, gãi tai thưa :

- Bẩm thầy, chúng cháu ở nhà quê lên...

Người mặc áo vàng chửi đồng một câu, rồi gắt :

- Thôi, đi đi, lại lỡ độ đường ! Chính chúng tôi cũng đương túng meo ra đây, có chỗ nào khá bảo cho anh em đi kiếm ăn với !

Nhưng ông già vội nói :

- Thừa thầy không ! chúng cháu ở nhà quê lên nghe thấy nói có người bị giết ở mạn bờ sông mà thằng cả thì đi đã bảy tám ngày nay rồi không có tin tức gì cả...

Người áo vàng biết mình nhầm tưởng hai người là bọn hành khát kêu lỡ độ đường, mỉm cười mà nói rằng :

- Chết chưa, ấy thế mà tôi cứ nghĩ là... Cụ bỏ quả đi nhé ! A, ra tụi muôn vào nhận diện chứ gì, nhưng muôn vào phải có giấy phép, và lại bây giờ cũng hết giờ rồi !

Ông già gãi đầu, gãi tai van vãn :

- Xin thầy thương cho chúng cháu, chúng cháu ở nhà quê xa lắm, thầy rộng cho, chúng cháu quả không giám quên ơn...

Người mặc áo vàng lúc này đã ăn cơm xong buông đũa bát đi ra phía cổng. Hắn làm ra vẻ khó khăn rồi nói :

- Cho vào thì chúng tôi có mất gì đâu. Nhưng bây giờ đã hết giờ rồi, cụ lại không có giấy phép. Để cho cụ vào nhờ ông chánh biết thì rầy rà to cho tôi.

Ông già lại càng gãi đầu, gãi tai thêm. Ông van vãn hết câu này đến câu khác. Và cuối cùng, chẳng biết ông làm cách khéo-léo thế nào mà được người gác cổng vừa mở cánh cửa vừa nói :

- Thế này thực là tôi nể cụ lắm đó chứ người khác thì không được đâu !

Ông già luôn miệng cảm tạ, rồi cùng với thằng bé theo người mặc áo vàng vào qua dãy hành-lang rồi rẽ ngoặt về phía bên trái.

Người gác rút chìa khóa trong túi ra, mở một chiếc cửa. Hơi lạnh của tử khí và của mùi thuốc sát trùng thoảng ra... Đèn trong phòng vừa bật lên làm thằng bé đi với ông già phải nháy cái mũi rồi chửi đồng một câu, nói :

- Thực là «ba chê», nằm «cằm» như trên bàn thịt lợn !

Ông già cau mặt nhìn thằng bé làm nó sợ hãi, quệt ngang mặt một cái rồi nín im thín thít. Người gác đã chỉ tay bảo :

- Đây, hấn nằm kia, cụ vào mà xem !

Rồi hấn lại tiếp :

- Cụ cứ xem cho kỹ đi, để tôi ra ngoài uống ngụm nước cái đã !

Trong phòng kê liền hai giầy bàn đá, cao, mà không có một chiếc ghế nào hết. Nhiều bàn bở không, nhưng cũng có nhiều bàn có người nằm !

Ông già không lộ chút gì là ghê sợ, đến thẳng chỗ người gác vừa chỉ, ông già xem sét kỹ lưỡng sắc người thiệt mạng. Đúng như lời thuật lại của các báo, xác ấy đã bị phân ra làm nhiều mảnh, hình như bị chặt bằng một thứ dao hay búa lớn, vì có chỗ cả xương cũng bị gãy nát.

Ông già lật từng cánh tay đê xem rồi liếc mắt ra hiệu cho thằng bé đứng ra phía cửa để gác. Trong chốc lát, ông già đã rút trong túi ra một hộp nhỏ, có để sẵn mấy miếng kính.

Lấy ngón tay kẻ thiệt mạng in khô vào mặt kính, rồi lại cẩn thận để vào trong hộp, chỉ là công việc trong mấy phút.

Rồi ông già lại xem cẩn thận khắp chỗ, lăm bằm :

- Quái, không có vết tích gì cả !

Nhưng lúc xem đến chiếc đầu, ông mới gật gù :

- Chắc quả đâm vào cằm này đã làm cho hấn bị ngất đi !

Dùng hai tay nắn nắn chỗ xương quai hàm, ông già sau đó lại cẩn thận lấy một mũi dao-con cạy hai hàm răng xác chết... Ông già phải cố nén để khỏi kêu lên : hai hàm răng của người thiệt mạng thực lạ, chiếc răng nào cũng nhọn hoắt như mài rửa vậy.

* * *

Nửa giờ sau, ông già và thằng bé con đã bước ra khỏi nhà sác.

Việc đầu tiên của ông già là cấp cho thằng bé một cái nên thân mà bảo rằng :

- Cu Hí, tao đã dặn mày thế nào mà lúc này lại giọng ba chê với bốn chê ra được !

Cu Hí vừa suýt soa vừa nói :

- Lậy cậu, lúc này cháu quên, buột mồm !

Ông già cả cười :

- Rồi đây mày cứ buột mồm mãi như thế thì có lần vào ngồi khám lớn con ạ !

Cu-Hí sực nhớ, bỗng hỏi :

- Cậu Tám ạ, cháu không hiểu tại sao cậu lại in những ngón tay người chết vào miếng kính thế đây ?

Ông già, mà sự thực chỉ là Tám Huỳnh Kỳ cải trang, chỉ chiếc hộp con cầm ở tay mà bảo cu hí rằng :

- Đây là cách điếm chỉ khô, vết tay đã in vào miếng kính rửa và lau rất cẩn thận từ trước rồi, ta chỉ cần phải si nhẹ một thứ bột đen lên trên kính là hình những vết tay sẽ hiện ra rất rõ ràng, vì chỗ vết thì bột in lại còn chỗ không, mình thổi bay đi hết ! Lúc đó chỉ còn chụp lại vết tay nữa thôi !

Tám Huỳnh-ký lại tiếp :

- Với những vết tay này, ta hy-vọng sẽ tìm được tung-tích của kẻ bị giết. Nhưng còn hàm răng mài nhọn kia...

Thấy cậu Tám ngừng lại không nói, cu hí hỏi :

- Hàm răng mài nhọn làm sao hỏ cậu ?

Tám Huỳnh-kỳ không trả lời, chỉ tát khế vào má thằng bé mà bảo rằng :

- Sao mà hỏi lắm thế, trẻ con biết gì ! Thôi, đi về nhanh nhà, rồi tao cho mấy hào đi ăn phở.

Hai người từ đó đi thẳng về phía chợ Hòm không nói chuyện với nhau câu nào nữa. Suốt lúc đi đường, Tám Huỳnh-kỳ vẫn giữ nguyên dáng điệu một ông già nhà quê, chốc chốc lại liếc nhìn hai bên phố xá bằng con mắt tò-mò, ngây ngô, song cũng không quên không để ý xem sau mình có ai theo rồi hay không ?

Một lát hai người đã rẽ vào một ngõ tối ở gần nhà rượu. Huỳnh-kỳ sẽ dặn cu Hí :

- Mày đừng vào nữa, hãy đứng lại đây, tao cho trước năm hào, mày đợi đây đúng 15 phút, hễ thấy ai ra vào lảng-vảng khả nghi thì rao to :

- «Cháo gà, cháo miến, gà miến» lên nhé ! Nếu không có gì lạ thì sau đây 15 phút, cho mày đi ăn phở !

Tám Huỳnh-kỳ gõ cửa liên ba tiếng nhanh rồi tiếp theo hai tiếng khoan. Bên trong có người sẽ gõ lại trả lời bằng ba tiếng đều nhau rồi mở cửa ra. Ánh đèn dầu ở trong nhà cho ta biết người ra mở cửa là một người đàn bà, hình như đã già thì phải. Tám Huỳnh kỳ hỏi :

71 | Hàm Răng Mài Nhọn

- Có gì lạ không ?

- Thừa cậu, không ! Anh Lễ đến đây đợi cậu đã lâu...
Hình như có tin gì quan-hệ lắm.

Huỳnh-kỳ bước vào khỏi trong nhà thì bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, cũng ba tiếng mau, tiếp ba tiếng khoan, nhưng gõ có vẻ rụt-rè hơn... Người đàn bà sợ hãi hỏi nhỏ :

- Chết chưa, có ai...

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Không, cũng một người đồng đảng, mới vào bọn. U giả hãy mở cửa ra !

Một lát sau, cửa hé mở. Ngoài có tiếng hỏi.

- Thừa đây có phải là nhà cụ Hàn không ạ ?

Tám đứng ở trong, không để cho người đàn bà kịp trả lời, nói ngay :

- Thôi, cứ vào đi, có cậu Tám đây !

Người bên ngoài đã bước vào. Chúng ta đã từng biết hẳn, tại một nhà hàng chả cá trong một buổi tối trước đây, đó là Sáu vậy.

Nhưng cách ăn vận chững-chạc hẳn chứ không có vẻ anh chị như xưa nữa !

Tám Huỳnh-kỳ bảo người đàn-bà đóng cửa lại dặn không mở cho một ai nữa rồi để ý xem hễ thấy có tiếng rao miến gà, cháo gà tức là có động đậy thì lập tức phải báo cho biết !

Rồi Tám Huỳnh-kỳ kéo tay Sáu vào phía trong, vừa đi, vừa nói :

- Nhà này là chỗ họp-tập tạm thời thôi, vài hôm nữa thì thuê được nhà khác ngăn nắp hơn. Chú mới vào đảng nên chậm-chạp và lúng túng lắm, như buổi sáng nay ở chợ...

Sáu hốt hoảng hỏi :

- Quái nhỉ, tại sao cậu biết rõ, cậu cũng có mặt ở đây lúc ấy ư ?

Tám Huỳnh-kỳ cười :

- Không, nhưng có nhiều anh em đi theo chú phòng giúp đỡ khi chú bị «nhỡ tàu.»

Rồi Tám Huỳnh-kỳ nói qua luôn chuyện khác.

- Chú hãy vào trong nhà đã, có một người anh em đợi chúng ta đã lâu.

Lễ ngồi ở trong phòng tối, yên lặng cho đến lúc nghe rõ tiếng Tám Huỳnh-kỳ mới nói :

- Em ngồi ở đây, anh Tám ạ !

Tám Huỳnh-kỳ thở dài, bảo :

- Ngồi đâu thì cũng bật đèn đóm lên chứ, định tham thiền nhập định hay sao đấy ?

Tám chưa nói rút lời thì trong phòng đã bật đèn. Lễ trông thấy Sáu thì đứng giậy, hơi ngạc-nhiên nhưng cũng chào trước :

- Anh Sáu, anh vào đây uống nước !

Tám Huỳnh-kỳ nhìn thấy Sáu kinh ngạc thì bật buồn cười chàng kéo tay Sáu bảo :

- Chỗ anh em cả, hẩn biết anh mà anh không biết hẩn ! Lễ đấy, chúng tôi thường gọi là chuột nước vì thằng bé bơi khá lắm ! Ấy chính nhờ có tài bơi lội mà hôm nọ, hẩn thoát được tay Lỗ-Sơn đấy !

Sáu cúi đầu chào Lễ. Hai người bắt tay nhau long trọng như gặp nhau ở trong một phòng khách sang nào !

Tám Huỳnh-kỳ cả cười :

- Cứ khách-sáo thế thì nói năng câu chuyện làm sao được ! Nào, chú Sáu, hãy nói cho tôi biết chú đã đi được những việc gì rồi !

Sáu ngồi xuống ghế. Hắn cầm lấy điều thuốc lá của Lễ đưa cho châm hút rồi nói :

- Những việc cậu bảo lấy thêm người mà sắp đặt đúng như lời dặn thì em đã chinh bị được đâu vào đấy cả rồi. Có một điều cái thằng cha ấy tóc lại vừa cắt ngắn nên trông hơi khang khác một chút...

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Điều ấy không ngại, vì đảng nào thì ta cũng phải sửa chữa cho hắn một tí... Người của tôi tìm được cũng thế, nhưng ta không lo lắm, vì trong lúc bất ngờ thì chắc không ai chú ý !

Một lát, Tám lại hỏi :

- Nhưng còn thằng bếp, chú đã tìm được người cần thận cho ta chưa ?

Sáu gật đầu :

75 | Hàm Răng Mài Nhọn

- Thừa đã, nhưng tôi chưa dám nói rõ mọi chuyện vì còn muốn dò xem ý tứ hẩn kỹ càng trước rồi hãy hay...

Tám Huỳnh-kỳ gật đầu :

- Phải, anh cẩn thận như thế rất phải, có phần lại cẩn thận hơn ta cơ đấy, vì có nhiều khi ta làm việc cứ bừa đi...

Sáu khiêm tốn thừa :

- Cậu giậy như vậy chứ tôi tuy mới nhập đảng nhưng từ trước vẫn được biết tiếng cậu làm việc gì cũng tính toán suy xét kỹ lưỡng đâu vào đấy cả !

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Không, ta nói thực đó ! Một việc cần nhất là việc Mười-Bửu phản bội, nếu trước nó gặp cơn nguy-biến, ta hãy xét tính-nết kỹ lưỡng đã thì có lẽ không làm gì bị tức giận như ngày nay !

Thở dài, Tám Huỳnh-kỳ lại tiếp :

- Chẳng qua là trời không hề muốn cho có cái gì được toàn vẹn bao giờ ! Trước đây, ta vẫn tự phụ không bao giờ có một đảng-viên phản bội thì trời sui khiêu có ngày nay.

Chẳng muốn những ý nghĩ ấy xâm-chiếm mãi lòng mình, Tám Huỳnh-kỳ hỏi qua chuyện khác :

- Nào, còn chú Lễ, chú đi dò hỏi tin tức ra sao ?...

Lễ thưa :

- Về tung tích lão ba-toong-gộc thì chưa có gì được rõ ràng lắm. Em mới biết chính tên thực lão là Nguyễn-văn-Hội. Hắn đến ở đó đã ba năm nay, không làm một việc gì hết mà ăn tiêu rất là rộng rãi. Hồi mới đến, hắn hình như có nhiều bè bạn đến lắm, phần nhiều là đàn-bà, nói là thiếu nữ thì đúng hơn, nhưng về sau thì lại tuyệt nhiên không có một ai lai vãng nữa. Hắn ở đó cùng một người bếp và mới đây thêm một người bồi, tức là người đưa đất của chúng ta... Họ có nói rằng người bếp vừa ốm được mấy hôm, người bồi làm cơm thay tạm thì hắn có việc phải đi xa... mấy người hàng xóm quanh đó biết rõ thế là vì mỗi khi đi hắn cho đưa là rất nhiều quần áo.

Tám Huỳnh-kỳ gật đầu :

- Có, việc ấy ta đã biết rõ !

Rồi Tám lại hỏi :

- Chú có hỏi kỹ cái chỗ những khách khứa thường ra vào nhà ấy không ?

Lễ gãi đầu :

- Em đã hỏi luôn mấy người thì họ đều nói như vậy, có một ông già lại khinh khỉnh bảo :

- Chà, cái thằng cha ấy thì ai giám chơi với nó, lúc nào cũng nhăm nhăm chiếc ba-toong ở trong tay như chỉ định đánh... chó !

Lễ tiếp :

- Nhưng cậu để thư cho vài ngày, em chắc thế nào cũng biết được thêm nhiều điều về hắn.

Tám Huỳnh-kỳ gật đầu, bảo :

- Được rồi, nếu thế thì chú hãy cố. Còn việc Bửu và Thạch ?

Lễ thưa :

- Em đã nhờ được người báo tin cho anh Thạch biết việc chúng ta dự định. Ngày hành-hình cũng đã quyết định rồi, đúng bốn giờ sáng ngày kia !

* * *

Lúc ấy mới ba giờ sáng. Giá phải mọi ngày khác thì cái giờ này, thành-phố, dù là ở khu nào cũng rất vắng

về. Trái lại, đêm nay, khu gần chỗ hành hình hai phạm-nhân, số người xem đã đứng đợi đông lắm. Số người hiếu-kỳ lại tăng thêm gấp bội vì trước đó mấy ngày, các báo lại được dịp nói đến lời hứa của Tám Huỳnh kỳ. Có báo quả quyết rằng nếu Tám không giữ lời hứa thì cũng hành động một cái gì, có báo nêu lên nhiều giả thuyết rất là ngộ nghĩnh và vô lý hết sức. Tóm lại, hết thầy đều không ngoài cái ý muốn làm thỏa trí tò mò của độc giả.

Số người đợi xem mỗi lúc một nhiều hơn lên. Trong đám đông cũng lảng vảng nhiều nhân-viên sở liêm-phóng do Lỗ-sơn phái đến, cốt để đề phòng những việc bất ngờ xảy ra...

Bọn người xem bàn tán với nhau, chỉ lo rằng chốc nữa, hành hình, trời chưa sáng rõ hẳn, sợ không trông rõ được mặt phạm-nhân. Có người nói :

- Các báo có in ảnh nhưng cũng không được rõ lắm, mà chẳng biết có được giống người không.

Người khác bảo :

- Giống hay không thì chốc nữa sẽ biết, cứ người to lớn thì là Mười Bửu mà người gầy gò là Thạch !

Chiếc khung máy chém dựng từ lâu, in hằn đen lên nền trời sắp rạng. Người phụ đao phủ đã để một đoạn rom cuộn chặt, và đặt thử lưỡi dao xem có chon-chu hay không ? Tiếng phập của lưỡi giao rơi xuống làm cho ai nấy đều hồi-hộp ! Một chiếc ô-tô sơn màu đen từ trong nhà giam vừa lái ra. Muôn mắt đều đổ dồn vào trong chiếc xe mà người ta biết phạm nhân đương thất sắc ngồi trong đó khi nghĩ đến chỉ vài-mươi phút nữa mình sẽ thành-con quỷ không đầu !

Một tiếng còi ô-tô ở đằng xa đưa lại rồi một chiếc xe lịch sự từ từ tiến lên vì gặp đám đông nên phải hãm máy dần-dần... ánh đèn pha của chiếc xe soi sáng lóa. Bỗng có tiếng nổ lớn ở gần xe tù-nhân. Một tiếng người kêu thất thanh :

- Tù trốn rồi kìa !

Tiếng người khác tiếp ngay :

- Thạch và Mười-Bửu đang đạp xe trốn kia kìa !

Nhờ có ánh đèn pha ô-tô, ngàn con mắt đều trông thấy rõ hai người vận quần áo cộc trắng đương cầm cúi đạp... Nhiều người đã nhận thấy đúng hai người ấy là Thạch và Bửu, như ảnh họ đã được thấy in trên báo.

Lỗ-Sơn tưởng không còn tâm-trí nào nữa, vì chính hắn cũng nhận ra hai người chạy trốn quả là Thạch và Mùì-Bửu.

Lỗ-Sơn rúc một hồi còi dài, nhiều tiếng còi khác tiếp theo... Thực là hỗn độn, loạn xạ-người nọ chen đẩy người kia ồn ào như vỡ chợ. Chiếc xe sơn màu đen đã đỗ lại. Một thám tử ngạc nhiên thử mở cửa xem bằng cách gì mà phạm nhân đã cùng trốn thoát được...

Cánh cửa sau xe vừa mở, thì một tiếng nổ...

Thám tử bị thương nơi chân ngã gục : Thạch ở trong xe, phải, đây mới là chính Thạch, vì hai người đạp xe chạy kia, chỉ là hai người hình dáng giống Thạch và Mùì Bửu, do Tám Huỳnh-kỳ tìm được và sắp đặt thành tán trò rối-loạn này. Thạch đẩy mạnh Mùì-Bửu ra khỏi xe, còn chính chàng cũng nhảy theo xuống. Một tiếng nổ khác tiếp, Mùì Bửu ôm ngực lão đảo vài giây rồi ngã sấp : Thạch chạy nhanh ra phía trước ô tô đỗ đó cách chừng mười bước. Thạch vừa nhảy được lên xe thì chiếc ô-tô phóng luôn, trong chốc lát không còn hình-tích gì nữa.

Tất cả tán kịch bất thường xảy ra này nhanh chóng quá, giống hệt như một sen chiếu bóng làm cho trong khi rối loạn nhiều người không hề biết rõ được đã xảy

ra những việc gì... cho đến cả Lỗ-sơn cũng vậy. Chàng tức-tối vô cùng, khi hiệp người đuổi bắt hai phạm-nhân giả hiệu không được, trở về thấy chính Thạch đã trốn thoát được rồi. Còn Mười-Bửu thì nằm chết trên vũng máu bên cạnh người thám tử bị thương nặng đương nằm rên rỉ thiếu chút nữa thì ngất đi !

VII - Một Cốc Nước Lạnh Không Độc Lắm Nhưng Đủ Giết Người

Trời đã khuya lắm. Gió từ ngoài sông thổi vào khá lạnh, nhất là vì có điểm thêm nẩy hạt mưa. Trại Lẽ-liễu mà chủ nhân là Nguyễn-văn-Hội, tức là Ba-toong-gộc như lời bọn Tám Huỳnh-kỳ vẫn gọi, yên lặng sau những hàng liễu rủ phát phơ...

Ngoài trại, có người đi lảng vảng. Hắn vận quần áo tây rất sang, mắt đeo kính trắng tay cầm một chiếc ba toong nhỏ nhưng chắc chắn lắm... Hắn đi đi lại lại, qua trại Lẽ liễu để có tới năm sáu lần rồi, mắt liếc nhìn chung quanh như có ý tìm tòi cái gì.

Bỗng hắn lảo bảm :

- Gớm trời tối quá, chẳng còn trông rõ cái gì cả mà thằng nhãi đứng ở đâu mà kín thế ?

Dừng bước, hắn nhìn quanh quần, không thấy bóng một người nào mới đưa mấy ngón tay lên miệng mà thổi một hồi còi hiệu, nho-nhỏ nhưng rất thanh...

Từ sau một thân cây, ngay cạnh đó, lập tức tiến ra một bóng đen bé nhỏ. Người đeo kính sẽ hỏi :

- Cu Hí đây phải không ?

- Vâng, chết chữa cậu Tám, làm cháu không sao nhận ra được nữa ?

Tám Huỳnh-kỳ sẽ phát vào vai thằng bé mà bảo :

- Góm may làm cho tao cổ hết sức tìm mà không thấy. Chui rúc vào chỗ nào thế ?

Cu Hí cười chỉ tay :

- Cháu vẫn ẩn ở sau gốc cây kia, cháu có trông thấy cậu, nhưng lại tưởng là ai, nên không giám lên tiếng, cứ đứng rình mãi !

Tám Huỳnh-kỳ hỏi :

- Thằng cha đi vắng à, sao trong nhà tối om om như thế ?

Cu Hi trả lời :

- Vâng, đi vắng ! Lão đi ngay từ lúc bốn, năm giờ chiều. Suốt từ lúc ấy cho đến bây giờ cháu vẫn quanh quẩn ở đây, chưa thấy hắn về.

Tám Huỳnh kỳ soa đầu thằng bé bảo :

- Cu Hí ngoan lắm, cứ thế thì rồi khá đấy !

- À, nhưng từ sớm mày đã ăn gì chưa, có đói không ?

Cu Hí lắc đầu :

- Cháu buổi chiều đã ăn một hào phở, không lấy thịt nên được nhiều lắm. Chập tối, cháu thấy hàng sồi đỏ đen lại mua trữ sẵn một hào nữa, chỉ sợ đêm nay phải gác đây cả đêm, không có gì ăn thì không thức được !

Vừa nói, thằng bé vừa dơ lên cho Tám Huỳnh-Kỳ xem một gói sồi lót lá, bọc vào trong chiếc khăn tay, dặt kê kê bên sườn như các ông lão cổ đeo bọc dầu thuốc vậy.

Tám Huỳnh-kỳ mỉm cười, gật đầu :

- Thôi, thế thì bây giờ mày ăn đi. Rồi cứ đứng đợi nguyên ở đây nhé ! Tao phải vào trong trại một lát... Có cái gì lạ thì thổi hiệu còi nhé ! Cần thận rồi lát nữa, nếu không có việc gì cần thì tao cho cùng về phố đi ăn hiệu.

Thằng bé thấy nói thế thì sung-sướng lắm, nhảy cẫng lên, chạy tuốt về phía bụi rậm. Trong chốc lát, bóng nó đã lẫn hẳn vào sau những đám cây tối đen, khó mà tìm thấy được nữa.

Tám Huỳnh-kỳ liếc nhìn trước sau một lượt rồi tiến thẳng về phía cổng trại. Chàng lúi húi tìm lựa thìa khóa

và một lát sau, đã mở được cổng nhanh nhẹn bước vào. Thấy thoáng bóng mấy con chó gặm gù chạy ra, Tám Huỳnh-kỳ móc túi ném luôn ra mấy gói. Những con vật đại dột xông vào, mỗi con tha một gói, không cần lên một tiếng ; ung-dung, Tám Huỳnh-kỳ đi về phía có mấy bậc cầu thang gạch mà chàng đã biết nếu cứ đi thẳng thì vào phòng khách.

Nhưng Tám Huỳnh-kỳ bỗng đứng sững, rồi nép mình sau một chiếc cột gạch. Chàng thoáng nghe bên trong phòng ngủ hình như có tiếng sì sào...

Một lát, Tám Huỳnh-kỳ lại rón rén tiến đến cạnh cửa phòng ngủ, ghé tai nghe. Trong phòng tối đen như mực, nhưng vẫn có tiếng sì-sào. Tiếng nói không đến nỗi nhỏ lắm. Tám Huỳnh-kỳ nghe biết là tiếng hai người đàn ông nói chuyện, nhưng họ nói bằng một thứ tiếng gì, Tám Huỳnh-kỳ không tài nào nghe rõ được.

Tuy vậy, cứ nghe giọng nói, chàng cũng có thể đoán phỏng hai người như đương cãi-cọ, hay ít nhất cũng tranh-biện về một điều gì có vẻ kịch liệt lắm.

Những tiếng ngoại quốc thường dùng ở xứ này, nguyên một thứ tiếng Tàu, Tám Huỳnh-kỳ cũng có thể nói được cả mấy giọng Bắc Kinh, Phúc-Kiến, Vân-Nam, Quảng-đông, vậy mà người khách lạ với chủ-nhân nhà này nói

với nhau bằng thứ tiếng gì, Tám Huỳnh-kỳ không thể nào hiểu lấy được một chữ. Bỗng chàng nghe tiếng chủ nhân quát lên làm át hẳn câu người khách lạ đương nói. Giọng quát hoàn toàn là giọng một người trên ra lệnh cho kẻ dưới, làm cho người kia phải im bật không dám nói năng gì nữa. Và sau đấy, chỉ là tiếng của chủ nhân nói, tuy có dịu hơn, nhưng vẫn còn đầy vẻ nghiêm khắc.

Rồi cuối cùng, chủ nhân tiếp, lần này thì bằng tiếng ta :

- Ý tôi đã nhất quyết, chú đừng nói gì thêm nữa mà vô ích...

Tiếng người khách lạ cũng nói bằng tiếng ta nhưng không được sôi và như có đọng Trung-kỳ :

- Bẩm cậu, nếu cậu không ưng thì tôi không dám về...

Tiếng chủ nhân hơi gắt :

- Sao lại không, chú cứ về và thuật lại những lời tôi nói với chú vừa rồi. Thôi, bây giờ thì để tôi dẫn chú đi ăn, và tối mai thì chú lên tàu mà về...

Tám Huỳnh-kỳ sau đó nghe thấy có tiếng cốc thủy tinh chạm vào đĩa rồi tiếp tiếng chủ nhân hỏi :

- Chết chữa, chú vừa uống cốc nước ở đây đây à ?

Tiếng người khách lộ vẻ sợ hãi :

- Bẩm vâng, làm sao kia ạ ?

Tiếng chú nhân hơi lưỡng lự, một lát nói :

- Không, thôi chú mặc áo dài vào, rồi chúng ta đi kéo về khuya quá !

Tám Huỳnh-kỳ nhẹ-nhàng bước ra phía ngoài sân. Chàng đứng nép vào sau một bụi cây vì nghe rõ tiếng hai người mở cửa bước ra. Nhưng họ không đi ra lối cổng dừa mà lại vòng ra phía sau, chỗ có chiếc tường rêu thấp.

Lờ mờ, Huỳnh-kỳ thấy hai người mở một chiếc cửa nhỏ góc tường rồi cùng bước ra ngoài. Đợi một lát, chàng tiến đến bên chỗ tường ấy, bật chiếc đèn bấm lên soi, mới biết đó là một chiếc cửa bí mật, gỗ cũng quét vôi trắng nếu vô tình thì không thể nhận thấy được !

Quay vào phía trong, Tám Huỳnh-kỳ lại lựa một chiếc chìa khóa mở phòng ngủ : chàng vào được bên trong, khép cửa lại cẩn thận rồi mới bấm đèn mà soi khắp chỗ...

Phòng ngủ của Hội, tức ba-toong gỗ, bày biện sơ-sài nhưng không kém sang-trọng.

Giường màn thấy đều bằng những vải lụa đắt tiền, màu và hình thêu chọn rất khéo, tỏ ra rằng chủ nhân rất sành về mỹ-thuật. Trên tường, ngoài một bức chân dung một thiếu nữ rất đẹp vẽ sơn tuôi chừng đôi tám thì chỉ có treo một đôi ngà voi lớn, và một ngọn giáo mọi như ta vẫn thấy bán ở Hội-chợ mà thôi...

Cẩn thận Tám Huỳnh-kỳ lục lợi khấp mấy ngăn kéo chiếc bàn đêm, lật cả dưới chân đệm lên nhưng cũng không thấy có gì là lạ cả. Chàng sức nhớ đến câu nói của Hội lúc nãy, và nghi ngờ cầm lấy chiếc cốc cạn gần hết, để ở trên bàn rửa mặt. Trong cốc có còn lại một ít nước màu tím nhạt. Tám Huỳnh-kỳ có vẻ suy nghĩ lắm. Một lát, chàng lấy lọ mực nhỏ để ở trên bàn đem đổ đi tráng rửa cẩn thận rồi mới chút hết chỗ nước trong cốc vào lọ. Bỏ lọ vào túi Tám Huỳnh-kỳ vừa toan bước ra, nhưng lại dừng bước nhìn về phía có để chiếc máy hát nhỏ, ra dáng tiếc rẻ lắm.

Chàng lẩm bẩm :

- Chiếc Columbia này bây giờ trị giá cũng có tới non bốn trăm đồng đây !

89 | Hàm Răng Mài Nhọn

Nhưng chàng lại sẽ nhún vai, lắc đầu, lăm bằm :

Ta đã quên rằng đến đây hôm nay, ta là một nhà trinh thám chứ không phải là một tên kẻ trộm !

VIII - Một Người Nói Truyện Với... Bóng

Tám Huỳnh-kỳ vừa khóa trái cổng lại song thì thoáng thấy như có bóng người từ phía xa đi lại.

Nhanh như cắt, Tám Huỳnh-kỳ đã lén nấp vào ngay một gốc cây cạnh đó. Chàng đứng nguyên cho đến lúc người kia đi tới trước cổng trại Lộ-liều.

Đó là một người vận quần áo tây màu sẫm đầu đội mũ đen, kéo rất thấp xuống phía trước. Hắn dừng bước, nhìn trước, nhìn sau một lát rồi mới tiến đến trước cổng, bật đèn bấm lên soi vào lỗ khóa như để tìm chìa... Nhờ có ánh đèn, Tám Huỳnh-kỳ đã nhận ra người ấy chính là Lỗ-Son vậy.

Tám nở một nụ cười tinh quái. Dón đến, chàng nhẹ bước đến đằng sau Lỗ-Son rồi vỗ nhẹ vào vai hắn, bảo :

- Kính chào ông Lỗ-son !

Lỗ-Son rất nẩy mình, nhảy ra một bước xa rồi soi đèn vào phía người hỏi mình đột ngột như vậy. Tám Huỳnh-kỳ đã sề cúi đầu, lễ phép chào và mỉm cười, tiếp :

- Xin ông tha lỗi vì tôi đã vô tình làm ông phải hốt hoảng nhưng vì được gặp ông, tôi mừng rỡ quá !...

Lỗ-Son hơi cau mặt. Viên thanh-tra mật-thám có lẽ bị khó chịu vì phải tiếp một người không ngờ gặp và cũng không biết rõ là ai nữa. Nhưng Tám Huỳnh-kỳ đã lại nghiêng mình lễ phép tự giới-thiệu :

- Có lẽ ông không nhận ra được tôi... tôi chính là Tám Huỳnh-kỳ, một người vẫn hâm mộ đại danh, bây giờ mới có dịp gặp mặt.

Lỗ-Son chăm chú nhìn vào người đứng trước mặt mình, ngạc nhiên hết sức, có lẽ chàng đã ngờ người ấy hay chỉ là một kẻ điên... Tuy nhiên, chàng cũng thò tay về phía túi quần sau như muốn lấy khí-giới... Nhưng Tám Huỳnh-kỳ đã lắc đầu, rồi mỉm cười, bảo :

- Ông Lỗ-Son đừng e ngại gì cả. Tôi gặp ông đây là bạn chứ không phải là thù... Xin ông hãy để yên khẩu súng lục của ông ở trong túi đó. Ông nên hiểu rằng nếu tôi có ý muốn hạ ông thì hạ ông ngay từ lúc ông còn lúi-húi định tìm chìa khóa mở cửa...

Nửa như mỉa mai, nửa như dọa nạt, Tám Huỳnh-kỳ tiếp :

- Chúng ta nên vui vẻ mà nói chuyện với nhau thì hơn vì tôi e rằng ông nóng nảy cái gì thì mấy người bạn tôi đứng quanh đây lại nóng nảy hơn ông, và nhớ ra họ

hấp tấp làm điều gì nguy hại cho ông thì tôi thực ân hận muôn đời... Ông không tin ư, để tôi gọi thử ông xem nhé !

Vừa rút lời, Tám Huỳnh-kỳ thối lên một tiếng còi ngắn, liền đó, đã có hai tiếng còi hiệu trả lời... Tám Huỳnh-kỳ mỉm cười, bảo Lỗ-Son :

- Đó ông xem tôi chỉ là bạn ...

Ngắt lời, Lỗ-Son hậm hực hỏi :

- Nhưng anh muốn gì ?

Tám cười :

- Tôi chỉ muốn nói để cho ông biết rằng ông chẳng nên vào trại của ông Hội làm chi ! Không có gì là đáng chú ý đâu ! Chính tôi cũng vừa vào xong và đã phải ra không. Nhưng xin ông cứ yên chí : tuy tôi chẳng có nhiệm vụ tra ra vụ án mạng tên bồi của ông Hội bị người giết, nhưng tôi cũng cần phải tìm ra manh mối vụ ấy cũng như vụ người bị chặt ra làm mấy đoạn bỏ vào bao...

Lỗ-sơn ngắt lời :

- Vụ ấy chính anh là thủ phạm !

Tám lắc đầu :

- Tôi không cần phải chối, nhưng tôi xin thề rằng vụ án-mạng đó, tôi cũng như bọn Thạch không hề có biết một mảy may. Chính cũng vì thế mà nay tôi muốn biết rõ, chỉ cốt để cho người đồng bạn của tôi chẳng bị ghi oan vào trong sổ một việc giết người...

Ngừng lại một lát, Tám Huỳnh-kỳ tiếp :

- Ông hẳn cũng đã biết lời thiên hạ vẫn nói về tôi : Tám Huỳnh-kỳ và đồng đảng không có bàn tay nhuộm máu bao giờ !

Lỗ-Son cười nhạt :

- Thế việc Mười-Bửu bị giết thì không phải là một vụ án mạng ?

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Không, chuyện đó khác, sự thực thì có thể gọi là một vụ tự sát được. Vì theo luật đảng, phản bội tức là tự ý tìm lấy cái chết. Hơn nữa, ông hẳn đã biết Mười-Bửu đã tuyên-bố chỉ cầu mong được chết toàn thân...

Ngừng lại một lát, Tám Huỳnh-kỳ lại tiếp :

- Ý hấn muốn thế thì hấn đã được như nguyện. Có điều gây ra vụ lộn sộn ấy có hại đến thanh danh của ông, tôi rất lấy làm phàn nàn lắm. Chính bởi vậy, tôi chỉ mong tìm ra được manh mối vụ án này để tặng ông cái công đó, mong chuộc lỗi một phần...

Vì sự thực, như tôi đã nói, tôi vốn kính phục cái lòng sốt sắng làm việc vì nghĩa vụ không quản ngại hiểm nguy khó nhọc, chỉ biết đến sự ích lợi chung mà thôi ! ...

Vén tay áo xem đồng hồ, Tám Huỳnh-Kỳ tiếp :

- Thôi, bây giờ khuya lắm rồi, tôi xin cáo biệt. Và tôi cũng khuyên ông nên về đi ngủ thôi, có vào trại Lệ-Liễu bây giờ cũng chẳng được ích gì !

Rút lời, Tám huỳnh kỳ sẽ cúi chào, dáng điệu vô cùng lịch sự. Và rào bước, chàng đi ngược trở về phía trên, sau khi thổi mấy tiếng còi để nghe mấy tiếng còi khác thổi đáp lại !

Một lát sau, lúc thuyền đã ra cách khỏi bờ chừng hai mươi thước, Tám huỳnh kỳ mới vỗ vai cu Hí mà rằng :

- Mày tinh khôn lắm, sáng mai nhớ nhắc tao biên cho một mảnh giấy đến hiệu bác phó Thịnh mà cắt một bộ soóc. Tao thưởng cho mày đấy vì lúc nãy đã biết thổi còi hiệu phải lúc làm cho anh chàng Lỗ-Sơn sợ hãi,

tưởng chừng như ta có đến năm sau tay súng phục sẵn ở chung quanh...

Cu-Hí sung sướng vô cùng. Nhưng nó có vẻ nghĩ ngợi, lâu lâu mới hỏi :

- Nhưng cháu không hiểu sao cậu lại gan đến thế, gặp Lỗ-Sơn mà lại đàng hoàng ra trêu hấn, cháu cứ thấy sợ «toát si cầu» đi thôi !

* * *

Cho Cu-Hí ăn uống no nê đâu đấy, Tám huỳnh-kỳ mới dặn nó rằng :

- Thôi bây giờ thì cho mày về nhà bác Ba hàng giò mà nghỉ nhé ! Rồi sáng sớm mai lại phải đến gác ngay trại lão Ba toong-gộc nhé, ta còn cần phải để ý đến hấn vài ba hôm nữa !

Cu Hí vâng lời, nhưng trước khi đi còn hỏi :

- Thế cậu chưa về đi ngủ ư ? Khuya lắm rồi, cậu cứ thức nhiều, không chịu nghỉ ngơi thì rồi ốm mất !

Tám huỳnh-kỳ nhìn Cu-Hí như lộ vẻ ngạc nhiên, chàng không ngờ rằng một thằng bé con sống cái đời đầu đường, sò chợ như nó, mà cũng còn có một lòng chân thực sẵn sóc mình như vậy. Và đột nhiên, chàng

nhớ tới quãng đời niên thiếu bôn ba chìm nổi của mình, bởi đâu mà thành một tay giang hồ cướp trộm !

Tát yêu thằng bé, Tám huỳnh kỳ bảo :

- Không em đừng ngại, anh đi về ngủ ngay bây giờ đây !

Nhưng Tám huỳnh-kỳ đã nói dối Cu-Hí. Chàng đợi cho thằng bé đi rồi, lại thuê xe ra bờ sông, rồi thuê thuyền sang bên trại Lệ Liễu. Thấy trong trại có ánh đèn, Tám nghĩ thầm :

- Chắc họ đã về trước mình rồi !

Và Tám hy vọng nhân có ánh sáng, chàng sẽ được rõ người khách lạ là ai... Nhưng trước khi lén vào trong trại Tám cẩn thận đi vòng quanh mấy lượt vì chỉ sợ Lỗ-Sơn hãy còn lảng vảng ở quanh đây, hai bên chạm chán nhau thì thực nguy hiểm.

Nhưng Lỗ-sơn có lẽ đã về rồi. Tám nhẹ nhàng leo qua bức tường đậu, vào trong trại. Ánh đèn màu xanh ở trong phòng ngủ soi qua những khe cửa chớp nhuộm khu vườn trước đó một ánh sáng mờ mờ...

Tám ghé mắt nhìn qua một khe cửa sổ. Trong phòng, chàng chỉ thấy có một mình Hội đương cởi quần áo

ngoài... Có lẽ Hội vừa mới về, mà về có một mình, vì người khách lạ lúc này nếu cùng về mà cho ở phòng khác nữa thì lúc này cũng phải bật đèn sáng mà thay quần áo... Lưỡng lự chưa biết nên làm gì, Tám vòng ra phía vườn sau, thử xem có gì đáng để ý hay không. Nhưng các gian phòng khác đều cửa đóng kín mít, tối đen, mấy con chó bị thuốc mê đều nằm co ngủ, mỗi con ở mỗi nơi !

Lúc Tám trở về phía phòng ngủ của Hội thì thấy đèn trong phòng đã tắt. Chàng vừa toàn quay về ngủ, thì bỗng nghe thấy tiếng Hội nói, giọng nhỏ nhỏ buồn rầu :

Hoàng-Oanh hỡi, em liệu có thể giữ đúng lời hứa với anh không ?

Tiếng một người đàn bà trả lời :

- Sao lại không, em xin thề với anh như vậy. Em đã yêu anh thì nguyện xin yêu cho đến trót đời !

Tiếng Hội lại hỏi :

- Nhưng nếu anh chết trước em ?

Tiếng thiếu nữ quả quyết :

- Thì em xin sống trong cô độc, thờ cúng anh cho đến lúc thở hơi cuối cùng... Em quyết không biết đến một

người đàn ông thứ hai nào nữa !...

Tiếng Hội lại hỏi :

- Nhưng nếu em chết trước anh ?

Tiếng thiếu nữ buồn rầu :

- Thì em sẽ mang hình ảnh của anh qua thế giới bên kia... Và em chắc anh cũng sẽ vui vẻ mà sống ở cái nhà có đầy kỷ niệm của đôi ta, không bao giờ mong mỗi giàu sang nào khác ! Không, anh sẽ sống nguyên đây với hình ảnh của em...

Tiếng nói bỗng im bật... Và đèn trong phòng bỗng bật sáng. Tám Huỳnh-kỳ sung sướng quá vì hy vọng sẽ biết được nàng thiếu nữ bí mật và chung tình ấy là ai, nhưng tiếc thay, chàng đã hoàn toàn bị thất vọng. Nhòm qua khe cửa, Tám Huỳnh-kỳ chỉ thấy có một mình Hội, dáng điệu bơ phờ, hai mắt đỏ hoe đương ra bàn rửa mặt.

Mấy phút sau, đèn trong phòng lại tắt, Tám huỳnh-kỳ lại kiên tâm đợi, nhưng lần này thì không thấy sẩy ra sự gì lạ nữa. Trong phòng chỉ còn có tiếng thở và ngáy đều đều của Hội, tức Ba toong gộc, một người mà Tám huỳnh kỳ trước đây không ngờ lại sống một cách bí hiểm đến như vậy...

Và chàng đành trở về phố, với bao nhiêu câu hỏi lan man... Người lạ lúc ban tối là ai ? Còn người thiếu nữ ấy là ai, hay chỉ là cái bóng đến thăm người tình vụt chốc như thấy kẻ trong chuyện Liêu Trai vậy.

IX - ... Và Cái Bóng Ấy Đã Nói Thêm Nhiều Truyện Bất Ngờ !

Thứ nước màu tím nhạt mà Tám huỳnh-kỳ lấy mang về đã được một người bạn của Tám đem phân chất. Nhưng kết quả đã chẳng đến được như Tám mong đợi, thứ nước ấy chỉ là thuốc tím, một thứ thuốc sát trùng thường dùng để rửa các vết thương, mà pha rất loãng !

Tám Huỳnh-Kỷ cố giáp lại những đầu mối mà chàng đã tìm được thấy đôi chút ánh sáng trong việc lạ lùng bí mật này...

Nhưng chàng chỉ ghép được thành những đoạn đứt quãng, rời rạc, hình như một người nhặt chắp những mảnh của một bức thư bị sé nhưng còn thiếu chưa nhặt được đủ hết.

Bỗng Tám Huỳnh-Kỳ thấy Lễ về báo cho biết ngoài bờ sông, người ta mới vớt được xác một người đàn ông tuổi vào trạc 40, ăn vận quân áo tây, nhưng hình như quần áo mượn vì dài, và rộng quá !

Tám Huỳnh-Kỳ hỏi :

- Thế đã có ai đi báo chưa !

Lễ lắc đầu :

- Họ còn súm quanh xem, nhưng chắc chỉ lát nữa thì các nhà chuyên trách cũng biết tin mà đến.

Tám Huỳnh-Kỳ đứng dậy, về lấy chiếc mũ treo trên tường rồi bảo Lễ :

- Chú hãy đi tìm Thạch và Sáu rồi cùng họ đến ngay hàng cơm bà xã Toét ở bờ sông nhé. Cứ đợi tôi ở đó rồi tôi đến ngay !

Rút nhời, Tám nhảy từng ba bậc cầu thang xuống dưới nhà và dắt xe đạp, nhảy luôn, phóng nhanh như ma đuổi...

Ra đến bờ sông, chàng đã thấy ngay bọn tò mò đương súm quanh sát chết. Biết rằng các nhà chức trách chưa đến, Tám mừng rỡ rẽ đám đông len vào...

Không ngại ngần, và làm như mình có quyền được khám xét như vậy, Tám huỳnh-kỳ cúi xuống gần sát chết, xem kỹ lưỡng những chỗ quan hệ trong thân thể thấy đều không có một vết thương tích nào cả. Chàng lật cổ áo bên trong để xem, thấy có thêu chữ NH và đúng như lời Lễ vừa nói, quần áo của người thiệt mạng đích thực là quần áo mượn, vừa dài quá, vừa rộng thùng thình ! Tám huỳnh-kỳ lục đến các túi thì không thấy

một vật gì cả, ngoài một chiếc mùi soa, ở góc cũng có
thêu chữ N.H.

Bỗng trong bọn người đứng súm quanh có tiếng bảo
nhau :

- A, xe nhà thương đã đến !

Không chậm chạp được nữa, Tám nhìn lại mặt người
chết lần cuối cùng như cô ghi lấy hình dung rồi đứng
lên.

Nhưng sức nhớ, chàng lại vội vàng cúi xuống, vạch
hai môi nhợt nhạt của người chết ra... Tám huỳnh kỳ lại
phải rật mình khi nhìn thấy hai hàm răng của người này
cũng mài nhọn hoắt.

Vào hàng com bà Xã-Toét, lên gian gác trong, Tám
huỳnh kỳ đã thấy bọn Lễ, Thạch và Sáu đã tề tựu đông
đủ ở đó.

Ai nấy đều biết sắp có việc quan trọng sai khiến đến
mình nên đều lặng lẽ đợi lệnh.

Tám Huỳnh-Kỳ bảo :

- Việc này, anh Sáu phải tới mới được. Tôi đoán chắc
thế nào từ lúc có người biết có sác chết trôi cho đến lúc
sác được vớt lên bờ, cũng phải có một bàn tay nào đã

lục lợi khám sét các túi... Vậy tôi giao cho anh việc đi tìm kẻ ấy hoặc những kẻ ấy. Anh phải làm sao, hoặc dùng quyền thế anh, hoặc dùng tiền mà chuộc hết cả lại cho tôi những đồ vật, giấy má gì có ở trong túi người chết.

Ngừng lại một lát, Tám Huỳnh-Kỳ tiếp :

- Tôi chỉ cần những giấy má hoặc đồ vật thôi, ngoài ra nếu có tiền nong thì anh chỉ cần biết có bao nhiêu thôi, chứ không cần lấy mang về làm gì.

Sáu gật đầu :

- Điều ấy, tôi có thể làm được vì các «yêu ta» ở bờ sông đều là đàn em của tôi cả.

Tám Huỳnh-Kỳ mừng rỡ nói :

- Nếu thế thì anh hãy đi ngay đi, được việc thì về ngay, sớm chừng nào, hay chừng ấy.

Rồi quay về phía Thạch, Tám Huỳnh-Kỳ tiếp :

- Việc này thì chính em phải đi mới được, em hãy cố dò hỏi xem bác sĩ khám nghiệm tử thi của người thiệt mạng sáng nay có thấy gì lạ không rồi lập tức về ngay chỗ mọi khi, báo tin cho anh biết.

Quay về phía Lễ, Tám Huỳnh Kỳ bảo :

Còn chú thì phải tới ngay trại Lệ-liều thay cho cu Hí đi ăn cơm. Sau đó, chú và nó cứ lảng vảng quanh trại, nhưng đừng đứng với nhau mà họ nghi ngờ, hễ có gì lạ thì lập tức để một người ở lại còn một người về báo cho tôi biết.

Trước khi Lễ xuống dưới nhà, Tám Huỳnh Kỳ dặn :

- Ra nhà ngoài chú nhớ dặn bà xã rằng đừng cho ai lên hỏi han gì tôi đây... Tôi bây giờ cần ngủ lấy độ một giờ, vì mấy đêm nay thức liên, tôi thấy người mỏi mệt, hôn quỵen lắm rồi.

* * *

Như những người thường sống cái đời giang hồ nguy hiểm, Tám Huỳnh Kỳ thức để mà ngủ cũng không khó khăn gì.

Chàng ngủ vừa đúng một giờ thì trở giậy gọi bà Xã lên bảo làm cho bát cháo hành nóng rồi rửa mặt ra đi... Lúc này, chàng có vẻ sảng khoái lắm, bộ mặt vui tươi, như tin chắc thế nào mình cũng tra xét ra được mấy vụ án này... chàng đi chưa được mấy bước thì bỗng thấy có tiếng người chạy theo sau, ngoảnh lại thì ra Sáu, hót hơ hót hải nói :

- Tôi lại cứ tưởng cậu đã đến đàng kia rồi. Lại hỏi thì không thấy, tôi mới trở về đây may sao lại theo kịp cậu.

Tám Huỳnh-Kỳ hỏi :

- Anh đã tìm được kẻ «hiếc» những đồ vật, giấy tờ trong túi người chết sáng nay rồi chứ.

Sáu gật đầu :

- Tìm được, nhưng phải lần mò mấy nơi mới thành công, vì chúng đã chia tay nhau rồi.

Rồi Sáu lại hỏi :

- Cậu có cần lấy xem ngay bây giờ không, tôi học cả trong gói nhật trình này.

Vừa nói, Sáu vừa trao cho Tám một gói vuông vắn buộc bằng một sợi giây gai đỏ. Cầm lấy gói nhưng không mở xem, Tám chỉ hỏi :

- Để chốc nữa đã, bây giờ thì chú hãy nói cho tôi biết trong bọc có những gì.

Sáu trả lời :

- Tất cả chỉ có một chiếc ví, trong có 80 đồng vừa bạc nhón, bạc con. Theo lời cậu tôi đã cho tất lũ yêu số

bạc ấy rồi. Trong ví không có giấy má gì cả, ngoài một chiếc căn cước, đề tên gì này nọ, nghe ngộ lắm, và khó nhớ lắm.

Tám Huỳnh-kỳ như chú ý đến nhờ Sáu thuật lại. Chàng bảo :

- Thôi để chốc tôi xem lại. Ngoài ra còn gì nữa không?

Sáu lắc đầu :

- Giấy tờ thì chỉ có thể. Ngoài ra còn một con dao nhọn, lớn, rất sắc, làm bằng sừng hươu, một chiếc bao da đựng thuốc lã, và một chiếc máy bật lửa. À, còn một chiếc chìa khóa và lại đôi bí tất trắng mới mua, hãy còn nguyên nhãn hiệu.

Tám gật đầu :

- Bằng ấy thứ, chỉ có chiếc giấy căn cước là quan trọng hơn hết. Chú đi được việc lắm, ta rất bằng lòng. Thôi bây giờ thì chú đi đâu tùy ý, hễ cần đến thì tôi lại cho người đến chỗ mọi khi tìm.

Sáu đi rồi, Tám huỳnh-kỳ mới gọi xe về phố cửa đông là chỗ chàng mới thuê được một căn nhà kín đáo.

Vào phòng riêng, Tám huỳnh-kỳ lập tức mở bọc mà Sáu mới trao cho. Chàng thấy tờ căn cước đề tên The

Eamau 42 tuổi, thì mừng rỡ lắm, soa hai tay vào nhau mà lẩm bẩm :

- Thôi thế là đã tìm thấy manh mối vụ án này rồi... Phải, có thể chứ, vì không lẽ nào một cốc nước lạnh không độc lắm ấy lại có thể giết nổi được một mạng người. Tám huỳnh-kỳ vừa nói đến đây thì có tiếng gõ cửa phòng. Nhận ra hiệu riêng, Tám huỳnh kỳ bảo :

- Thạch đây phải không, em cứ vào !

Thấy Tám ngồi có một mình ở trong phòng Thạch hỏi :

- Sáu chưa về ư kia anh ?

Tám Huỳnh-kỳ gật đầu :

- Đã về rồi, nhưng song việc, anh lại cho hấn đi đâu tùy ý, nhưng còn em thì sao ? Bác sỹ khám nghiệm không thấy người ấy ăn nhầm thuốc độc gì phải không?

Thạch kinh ngạc vô cùng, nhìn Tám huỳnh kỳ bằng một con mắt lạ lùng, tưởng chừng như thấy Tám huỳnh kỳ đã có phép lạ mà biết được những việc đã xảy ra !

Thạch hỏi :

- Tại sao mà anh lại biết được thế ?

Tám huỳnh-kỳ mỉm cười :

- Anh biết lắm chứ, mà anh biết rõ cả hần. Chắc bác sỹ khám nghiệm thấy hàm răng hần mài nhọn.

Thạch gật đầu khâm phục :

- Nếu thế thì anh tài thực. Mà tại sao hàm răng hần lại mài nhọn nhỉ ?

Tám huỳnh-kỳ cắt nghĩa :

- Đó chính là lệ tục...

Ngừng lại một lát, Tám huỳnh-kỳ mới tiếp :

- Lúc trước, thì anh không ngờ đâu đến điều đó, mặc dầu khi xem sét cái sác chết ở trong bao tải, anh đã để ý đến hàm răng mài nhọn rồi !

Mà đêm hôm qua đây, anh không nghe hiểu được Hội và người này nói chuyện gì chính là vì họ dùng tiếng thổ âm của họ !

Thạch ngạc nhiên hỏi :

- Vậy ra đêm qua, anh đã gặp được kẻ bị chết sáng nay !

Tám huỳnh-kỳ gật đầu và kể cho Thạch nghe hết thấy mọi việc xảy ra đêm trước.

Rồi chàng tiếp :

- Trong vụ này, anh cứ thấy còn thiếu thốn bí mật thế nào, chỉ là vì thiếu có mỗi một vòng xích. Nay ta đã biết rõ được đầu đuôi mấy vụ án mạng này, ta đều đã hiểu rõ cả...

Thạch hỏi :

- Chắc anh đoán Hội đã giết người thứ nhất và chặt từng đoạn bỏ vào bao tải ?

Tám huỳnh kỳ gật đầu :

- Không phải hẳn thì còn ai vào đây nữa !

Thạch lại tiếp :

- Mà người bị chết đuối sáng nay cũng chính là hẳn đây ngã xuống sông vì bác sỹ sét thấy trong bao tử không có chất độc nhưng có chất rượu !

Tám huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Cứ theo ý anh thì người sáng nay không phải là do Hội giết... Đây không chừng là một tai nạn, hẳn vì say

rượu chới với bị ngã xuống sông, hoặc là hấn tự tử...

Thạch lắc đầu :

- Em thì lại không nghĩ thế, vì em ngờ ở chỗ cốc nước lạnh kia, có pha thuốc tím mà như anh vừa thuật lại, người bất hạnh đã uống phải. Như vậy, thì biết đâu chẳng phải là Hội muốn cho kẻ thù uống thuốc độc mà pha loãng quá, chưa đủ liều.

Tám huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Em đoán thế thì nhầm lắm. Thuốc tím là thuốc sát trùng song không ai dùng làm thuốc độc cả vì nếu pha đặc thì màu thâm mùi lại hắc, lừa ai uống được ? Và Hội đâu có phải là ngờ nghịch đến nỗi tưởng thuốc tím pha loãng như vậy cũng có thể giết nổi người ?

Thạch hỏi lại :

- Thế theo ý anh đoán thì cốc nước ấy dùng để làm gì ?

Tám huỳnh-kỳ gật đầu :

- Trước đây thì anh không đoán ra được thực, nhưng bây giờ thì anh biết rõ rồi... Để anh hỏi em trước đã :

- Như vậy thì tại sao Hội lại không có hàm răng mài nhọn ?

Thạch ngăn người ra, lẩm bầm :

- Ủ, tại sao lại thế nhỉ ?

Tám huỳnh-kỳ cười, vỗ vai Thạch bảo :

- Chỉ tại vì Hội đã làm hai hàm răng giả, em đã hiểu chưa ? Hàm răng đó, lúc nào ở nhà không có ai, thì Hội tháo ra, và nhất là lúc đi ngủ rồi ngâm vào cốc nước có thuốc sát trùng đó cho được sạch !

Ngừng lại một lát, Tám huỳnh-kỳ tiếp :

- Do đó, tại bây giờ có thể đoán được rằng Hội là một người có quyền thế. Cứ nghe lúc Hội quát bảo mà người kia phải im thì biết! Hội vì một cớ gì đó, phải bỏ nơi chôn rau cắt rốn mà đi, muốn lần chốn nên mới làm hai hàm răng giả... Sau chắc có việc khẩn cấp gì, có người tìm Hội cho bằng được. Người thứ nhất đã gặp Hội và đã bị Hội giết để cho khỏi bị lộ tông tích. Người thứ hai tuy không bị Hội hạ độc thủ nhưng vì nhiệm vụ không thành đã tự tử cho khỏi thẹn với người sai phó mình.

Thạch cũng nói :

- Nếu thế thì có lẽ người thứ nhất tất cũng phải làm sao mới bị Hội giết, chứ không thì người thứ hai cũng đã chịu chung cái số phận ấy rồi !

Tám Huỳnh-Kỳ nói :

- Cứ như ý anh đoán thì có lẽ người thứ nhất đã có làm điều gì hỗn sược đối với Hội.

Thạch lại hỏi :

- Nhưng đối với Hội thì bây giờ chúng ta nên sử trí cách nào ?

Tám Huỳnh-Kỳ nghĩ ngợi một lát rồi nói :

Anh đã hứa với Lỗ-sơn khi tra xét ra mấy vụ án mạng này sẽ biểu hân cái công ấy. Lẽ tất nhiên, anh sẽ giữ lời hứa.

Ngừng lại một lát, Tám lại tiếp :

- Và như thế cũng phải, vì bọn ta làm những điều phi pháp đã nhiều, lắm lúc cũng hối hận. Nếu được dịp để chuộc đền tội lỗi, tất nhiên ta phải cố gắng hết sức !

Thạch nghe cậu Tám nói có vẻ suy nghĩ lắm. Lâu lâu, chàng mới nói :

- Cậu anh vừa nói đó làm cho em chột nghĩ đến mấy hôm trước đây, em cứ tự hỏi không hiểu làm sao mà đi tra-xét vụ án này, em thấy náo nức, sung sướng vô cùng, chứ không thấy lo sợ, hãi hùng trong thâm-tâm như mọi khi !...

Tám cười chua chát :

- Cái đó có gì mà chẳng hiểu : lần này là chúng ta làm việc phận-sự, theo với lương tâm mà mọi khi...

Nhưng Tám không nói hết. Chàng im-bặt, cúi đầu, và lâu-lâu mãi mới thở dài mà tiếp :

- Thôi, nếu cứ nói mãi thì chúng mình đến tự tử mất ! Bây giờ chúng ta cần phải hăng-hái đi cho đến kết-quả việc này đã !

* * *

Thạch và Tám Huỳnh-kỳ lần này vào trong trại Lê Liễu điềm tĩnh và ung dung như bộ tham mưu ra thăm lại mặt trận sau khi đã thắng. Vất cho mấy con chó những gói thuốc ngủ mà chúng đã ăn quen, Tám sẽ bảo Thạch rằng :

- Ta cần phải làm cho Hội hoảng sợ đã. Có thể thì hẳn mới hết đường chối cãi và không giám giở cách lừa

mạng với chúng ta...

Thạch sực nhớ hỏi :

- Anh hẹn Lỗ-sơn đến mấy giờ thì tới đây để giải thủ-phạm về ?

Tám đáp :

- Anh hẹn hẳn đúng mười hai giờ thì đến đây. Anh sẽ giao phạm nhân cho hẳn ! Nhưng trước đó, chúng ta muốn biết tường tận hẳn những điều bí-ẩn trong vụ này đã !

Thạch có vẻ suy nghĩ bỗng nói :

- Thế anh không ngại rằng nhân dịp này Lỗ-Sơn sẽ bỏ vây để bắt bọn ta sao ?

Tám Huỳnh-kỳ lắc đầu :

- Việc đó có thể được lắm, nhưng anh chắc không sợ ra đâu. Một là Lỗ-sơn đoán chắc ta cũng phải đề phòng trước cẩn thận rồi mới giám hẹn hẳn thế. Hai là Lỗ-Sơn tất cũng không đến nổi hèn mà lợi-dụng cơ-hội này !

Trời bên ngoài tối đen như mực. Gió thì thâm trên ngọn cây trong lúc mặt cỏ lào sào cổ che lấp tiếng rế kêu ri-ri...

Tám kéo tay Thạch đến bên phòng ngủ của Hội rồi cũng ghé tai nghe...

Trong phòng không có ánh sáng, nhưng có tiếng người vẫn một giọng chán nản buồn rầu như đêm hôm nọ :

- Hoàng Oanh hỡi, em liệu có thể giữ đúng lời hứa với anh không ?

- Sao lại không ?... Em xin thề với anh như vậy... Em đã yêu anh...

- Nhưng nếu anh chết trước em ?

- Thì em xin sống trong cô độc, thờ-cúng anh, cho đến lúc thở hơi cuối cùng... Em quyết...

- Nhưng nếu em chết trước anh ?

- Thì em sẽ mang hình ảnh anh qua thế giới bên kia... Và em chắc anh sẽ vui-vẻ mà sống ở cái nhà này có đầy kỷ-niệm của đôi ta. Anh sẽ sống ở nguyên đây với hình ảnh của em...

Và cũng như đêm trước, tiếng nói đây bỗng im bật...

Nhưng tiếng nói chỉ im trong mấy phút thôi rồi lại bắt đầu lên tiếng... Thạch đã thấy Tám Huỳnh-kỳ giả đúng

giọng thiếu nữ mà tiếp :

- Nhưng anh ạ, em không muốn anh tay có nhúng máu người... Em khổ lắm !...

Tiếng Hội ở trong phòng vừa hốt-hoảng, vừa ngạc nhiên :

- Trời ơi, tiếng ai đó ? Ai nói gì ?

Tám Huỳnh-kỳ trả lời :

- Anh chóng quên thế ư ? Trời hỡi, anh không nhận ra được tiếng Hoàng-Oanh của anh ư...

Tiếng Hội run-run ở trong phòng, trả lời :

- Vậy ra đó thực là vong-hồn em đã linh thiêng mà hiện về... Anh đã giết người, anh xin chịu tội, nhưng chẳng qua chỉ vì em, vì anh chẳng muốn xa dời cái gian nhà đầy kỷ niệm của đôi ta... Anh muốn giữ đúng lời hứa với em...

* * *

Trong khi đó, Tám Huỳnh-kỳ đã lần mở được cửa phòng, không có một tiếng động. Đột nhiên chàng kéo toang cánh cửa, bước vào. Thạch cũng bật đèn pin, chiếu thẳng vào người Hội. Việc xảy ra bất ngờ quá,

chẳng khác gì một bóng ma chợt hiện lên, làm cho Hội chỉ kêu rú lên được một tiếng lớn... Tám đã nghiêm giọng như một vị quan tòa lên án, bảo rằng :

- Không, Hội ạ, người ta không thể vì giữ đúng lời hứa với người yêu mà nhúng tay vào tội ác !...

Hội sợ hãi gượng hỏi :

- Nhưng người là ai ?

Tám nghiêm-giọng

- Ta chỉ là lương tâm, là công lý ! Hay nói một cách thông-thường thì ta là một người bạn đến để nhắc cho Hội biết Hội đã lỗi lầm và đã đến lúc chuộc-dền tội lỗi !

Hội lúc này đã bước xuống giường, Tám cũng đã tiến lên, để tay vào vai Hội, dịu dàng bảo :

- Mọi việc bí-mật của Hội đã bị khám phá. Một đảng bị các nhà chức trách vây bắt, một đảng ung dung tự mình ra thú, đảng nào hơn ?

Hội cúi đầu :

- Nhưng tôi còn một công việc rất quan hệ chưa làm trọn... Tôi cần phải về xứ sở...

Tám ngắt lời :

- Có, tôi đã biết rõ, ông không cần nói. Tôi biết ông ít nhất cũng phải là một người có quyền thế.

Hội gật đầu :

- Vàng, tôi chính là con trai lớn của người bộ trưởng... Theo tục lệ bây giờ đến lúc tôi phải lên cầm quyền, nhưng tôi không muốn về nên mới có bao người đến tìm... Bây giờ tôi cần phải về mấy ngày, rồi trước mặt toàn dân trong bản-bộ, tuyên bố nhượng quyền cho người em thứ hai tôi... Sau đó, tôi xin ra tự-thú...

Nhìn thẳng vào mặt Tám Huỳnh-kỳ, Hội dùng một giọng oai-nghi mà hỏi :

- Ông có thể tin ở lời một vị bộ trưởng chứ ?

Tám Huỳnh-kỳ gật đầu. Rồi chàng tiếp :

Nhưng tôi muốn ông cho biết ngay bây giờ một điều mà tôi chưa biết chắc : có phải người em thứ hai đến tìm ông vì không được việc nên đã tự tử chứ không phải ông giết ?

Hội gật đầu :

- Ông đoán đúng. Còn tên thứ nhất đáng lẽ cũng không đến nỗi uổng mạng, nhưng vì hắn đã giảm phạm đến danh-dự tôi... Giết hắn rồi tình cờ bắt gặp tên bồi dương thu thập các quý vật, tôi mới gạn hỏi hắn rồi nhân dịp hạ thủ hắn và tương kế tựu-kế cho bọn Tám Huỳnh-kỳ đến mang giúp tôi sác tên ấy đi...

Tám lại hỏi :

- Nhưng ông chưa cho tôi biết người đàn bà mà ông vẫn gọi là Hoàng-Oanh đối với ông liên-can như thế nào ?

Ngân-ngừ một lát Hội mới nói :

- Điều ấy, tôi hứa với ông đến khi xong công việc rồi, ra thú, tôi sẽ thuật rõ mọi điều bí ẩn cho ông biết!... Chiều ông ngay bây giờ thì không thể được vì hiện đương là lúc trong lòng tôi sồn sảng vô cùng...

Tám Huỳnh-kỳ hỏi lại :

- Bây giờ thì tôi chỉ mong ông cho một bận, bao nhiêu ngày đó, ông sẽ ra ?

Hội tính toán một lát, rồi nói :

- Tôi chỉ xin ông hạn cho mười ngày, tính bắt đầu từ ngày mai ! Mà không chừng, song công việc tôi lại có

thể ra sớm hơn được nữa.

Tám huỳnh-kỳ gật đầu :

- Chúng tôi xin tin ở ông ! Bây giờ thì xin phép ông cho cáo thoái !

Nhưng trước khi Tám cùng Thạch ra khỏi, Hội hỏi thêm :

- Từ lúc này đến giờ, tôi quên không xin ông cho biết quý hiệu ?

Tám cười :

- Tôi cũng không tự giới thiệu, vì biết ông vốn chẳng lạ gì tôi ! Tôi chính là Tám huỳnh kỳ !

Hội nghe nói, ngẩn người... Nhưng một lát sau, Hội chỉ lẩm bầm :

- Gây nên oán thù, chính là tự ta trước, ta thực chẳng nên trách ai vậy !

* * *

Thạch đi cùng Huỳnh-kỳ được mấy bước, bỗng sực nhớ, hỏi rằng :

- Tôi vẫn chưa hiểu tiếng người thiếu nữ từ đâu mà có đây, anh Tám ạ ?

Huỳnh-kỳ cười :

- Thế em không nhớ cách đây mấy năm, ở bờ Hồ, có một hiệu mở ra để thu thanh tiếng khách hàng vào đĩa hát... Mỗi mặt đĩa chừng 5, 6 đồng gì đó ! Anh đoán chắc hồi đó, Hội và thiếu nữ say mê nhau lắm, hai người mới cùng thu thanh những lời gán bó kia mà bây giờ trong lúc buồn chán, Hội mới đêm đêm lấy đĩa hát ra vắn đề cho lòng mình được thêm mạnh...

Thạch bỗng chỉ tay, bảo Tám :

- Kìa, hình như phía trước Lỗ-Son đang đi về phía chúng là kia !

Tám huỳnh kỳ gật đầu :

- Ta không ngờ mà việc xảy ra làm cho Lỗ-Son hôm nay đến đây mất công... Nhưng chậm mười hôm cũng chưa sao !

X - Một Người Không Đến Nỗi Sai Hẹn Quá !

Tám huynh-kỳ và Lỗ-Son bắt tay nhau như hai người bạn thân vậy, Nóng nẩy, Lỗ-Son hỏi ngay :

- Thủ phạm đâu, hử ông ?

Tám vội vàng xin lỗi :

- Thủ phạm đã xin một hạn 10 hôm rồi sẽ đến nộp mình ! Tôi đã mạn phép ông mà ưng thuận... Thành ra hôm nay ông đến không được việc gì, tôi thực có lỗi !

Lỗ-Son như nghi ngờ :

- Liệu thủ phạm có đúng hẹn hay không ?

Tám gật đầu :

- Chắc là đúng vì thường thì ai đã hẹn với Tám huynh-kỳ đều không bao giờ giám sai hạn cả !

Lỗ-Son cười :

- Cả Lỗ-Son cũng vậy !

Tám huynh-kỳ lắc đầu :

- Không, Lỗ-Sơn khác, Lỗ-Sơn là ánh sáng mà Tám huỳnh kỳ là đêm tối... so sánh hai thứ với nhau thế nào được !

Lỗ-Sơn cười, nhìn thẳng vào mặt Tám huỳnh kỳ mà nói :

- Như thế nghĩa là Lỗ-Sơn có thể sai lời hẹn được. Ví dụ như Lỗ-Sơn đã hẹn đến đây bắt phạm nhân có một mình thì Lỗ-Sơn rất có thể cho vài chục nhân viên nha lâm phóng đi theo để vây bắt Tám huỳnh-kỳ và các đồng đảng !

Tám huỳnh-kỳ không chút nào lòng, điềm nhiên bảo:

- Điều ấy thì Lỗ-Sơn dù thế nào cũng không làm vì không xứng đáng một người như Lỗ-Sơn !

Ngừng lại một lát, Tám huỳnh-kỳ mới thở dài mà tiếp:

- Mà nếu thực vì một cơ gì đó, Lỗ-Sơn có cư xử như vậy thì Tám huỳnh kỳ cũng rất vui lòng vì, Tám xin thú thực, từ khi b Mười Bửu phản bội, Tám cũng đã thấy chán cái sống giang hồ vùng vẫy lắm rồi !

Nhưng Lỗ-Son đã nghiêm động bảo :

- Tám nói vậy tức là khinh Lỗ-Son đó ! Lỗ-Son có lẽ giàu sang không bằng ai thực, tài cán cũng không có nốt, nhưng quyết rằng danh dự thì có phần lại biết trọng hơn ai nữa !

* * *

Mười ngày hạn đã qua !

Không được tin tức gì về Hội cả, Tám huỳnh kỳ tỏ vẻ lo lắng mà bảo bọn Thạch và Lễ rằng :

- Anh lo quá, các chú ạ ! Nhỡ ra mà Hội thất ước thì thực bao nhiêu lỗi đổ cả vào đầu anh hết !

Lễ cũng nói :

- Anh nói có lý, không chừng mà anh Lỗ-Son lại cho chúng ta là chủ tâm lừa anh !

Thạch quả quyết nói :

- Anh không ngại, nếu Hội quả thực như thế, em dù không tài giỏi gì cũng xin một mình vào tận chỗ hấn ở bắt hấn ra đây !

Tám huỳnh-kỳ cả cười :

- Chú em tôi nói giỏi quá, nhưng sợ chú vào đến đó lại được chúng cắt đầu chú mà phơi gác bếp thôi !

Tám huỳnh-kỳ vừa nói đến đây thì ngoài cửa có người bấm chuông. Lẽ chạy xuống thì đó là người của Lỗ-Sơn cho đưa thư lại !

Tám xem qua một lượt rồi vui vẻ đọc cho mọi người nghe :

«Anh Tám huỳnh kỳ.

Hôm nay vừa hết ngày hẹn của Hội, tôi đã ngờ hấn thất ước thì bỗng nhận được bức thư của hấn báo tin cho biết vì công việc đương dở dang chưa thu xếp xong, nên hấn phải chậm lại hai ngày. Hấn xin lỗi và xin hứa chết sống thế nào đến ngày kia, đúng chuyến tàu tốc hành 11 giờ đến ga, hấn cũng ra, vậy xin cho người đón đợi.

Như vậy thì chắc chắn. Hội không sai lời hứa rồi, tôi vội báo tin ngay để anh biết để khỏi sốt ruột. Trong thư, Hội lại nhờ tôi nói cho anh biết rõ về câu chuyện tình của hấn mà hấn đã hẹn sẽ thuật lại cho anh biết rõ. Trước hấn theo học trường... thì gặp một thiếu nữ tên là Hoàng-Oanh. Hai người yêu mến nhau hết sức, Oanh yêu Hội vì những cử chỉ hào hùng, mà Hội yêu Oanh vì

tính nét dịu dàng, lại thêm có tài, văn chương và ngâm thơ thì hay tuyệt thế... Chính vì Oanh mà Hội nhất quyết không trở về xứ sở nữa... nhưng tình ái không thể làm tươi mãi đóa hồng mà định mệnh đã bắt phải sớm tàn. Một sớm mùa Đông Oanh đã từ trần, để lại cho Hội muốn vằn thương tiếc và một đĩa thu thanh những lời gấn bó sắt son.

Thư Hội viết về đoạn này thuật dài dòng và tỉ mỉ lắm. Nếu anh có chú ý đến thì hãy lại tôi mà đọc. Bây giờ tôi chỉ muốn viết thêm cho anh ít lời mà tôi đã suy-ngĩ và lưỡng lự mãi rồi mới viết !

Tôi đã tự hỏi nhiều lần có nên nói đến những chuyện công lý, chính đạo, với một người đã từng can đến non trăm vụ án, và thường chế riễu những người chỉ biết làm theo nghĩa vụ, phụng sự lý tưởng như tôi !

Tôi đã nghĩ kỹ lắm và tôi đã cho rằng tôi có bốn phận phải khuyên anh nên hồi đầu trở về đường chính.

Với cái tài trí, cái đóm lược của anh, tôi thiết tưởng nếu đem dùng vào việc chính đáng cũng có thể đưa anh tới một địa-vị khá cao trong xã hội. Hiện giờ, anh cũng đã nổi danh, nhưng chỉ là danh một tên đại bọm. Tại sao anh không làm nổi danh một nhà đại trình thám để cho những viên thanh tra vô tài như tôi được sung sướng

theo hầu ?

Tuy là chậm, nhưng vẫn còn kịp, anh chẳng quên bỏ
lỡ một dịp tốt như dịp này.

Một người mền và kính phục anh : Lỗ-Son».

Tám Huỳnh-Kỳ đã đọc xong thư mà cả bọn vẫn yên
lặng không một ai nói gì !

Vì ai ai cũng cúi đầu suy nghĩ, trong khi tiếng chuông
chùa ở đâu đưa lại, vang vang !... Đó có phải là Phật-tổ
đã rủ lòng thương mà muốn thức tỉnh những kẻ tội lỗi
đột nhiên thấy ánh lên một điểm lương tâm !

Viết song ngày 28
Frévrier 1942